

Willy halál-show-ja

Sima pénteki bulinak indult. Ez semmi mást nem jelentett, minthogy piákat vásároltunk, s vagy tízen kiültünk valami parkba vagy játszótérre, aztán pár óra alatt jól berúgtunk.

Egy kisvárosi gimnáziumba jártunk. Utáltuk azt is, a szüleinket is, pontosabban az összes felnőttet, de talán inkább az egész világot. Hogy ezt kifejezzük, és látványosan elhatárolódjunk mindenkitől és mindentől, feketében jártunk, és festettük az arcunk, hajunk.

Voltak más különcök is, de minket feltűnő és ijesztőnek tartott külsőnk miatt különösen gyűlöltek, vagy legalábbis megvetettek. Ezt határozott elégedettséggel vettük tudomásul, ettől láttuk igazolva, hogy jó úton járunk.

Tehát aznap este is világundorunkat rádióadóként szétsugározva iszogattunk egy kopott gyerekmászókán letelepedve. Mint vészjóslo varjak, szótlánul jeleztük az emberiség jövő pusztulását. A kommunikációt e bűnös fertő gyors terjesztőjének tartottuk, ezért magunk közt is minimálisra csökkentettük.

Nekem a szokásosnál is erőteljesebb világvége-hangulatom volt, ezért többet és erősebbeket ittam a szokottnál. Gyorsabban akartam elhomályosítani a lelkemben dúló sötét gondolatokat. Már kezdtem érezni a tompulást, imbolygóvá vált még a mozdulatlanságom is. A fiúk megértő és átérző pillantásokat küldtek felém, a két lány sugdolózva vihorászott rajtam. Nem haragudtam rájuk, sőt inkább sajnáltam őket, hogy még mennyire kötődnek ehhez a világhoz. Igaz, mi is messze voltunk attól, hogy teljesen kiszakadjunk, de a két csaj mintha nem is igazán akarta volna ezt. Persze így is lényegesen jobb fejek voltak az általunk ismert társaiknál, sok mindenben hasonlóan gondolkoztunk. Meg egyáltalán, jobb volt így, mintha csak egy csapat fiúval lógtam volna.

Nagyjából ezek voltak az utolsó világos gondolataim. Innentől már csak zavaros képek sejlenek fel bennem, aztán megérkezett a várva várt filmszakadás.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el a feleszmélésemig, igazából nem is érdekelt. Egyszerű otthoni alvásnál is előfordul, hogy az embernek

fogalma sincs róla, hol van. Nálam meg még kevésbé meglepő a dolog, rutinos részeg ébredő vagyok. Nem is estem pánikba a körülvevő sötétségtől, míg szoktattam hozzá a szemem, szép lassan kezdtem összerakni az emlékképeket. Ja igen: a játszótér!

Megdörgölgettem a szemeim, mert a mászókanál az utcai fények miatt nem kéne ilyen vaksötétnek lennie. Nem javult a helyzet, továbbra sem láttam semmit. Körbetapogatóztam, ahol feküdtem, és fű vagy homok helyett hideg betont éreztem. Erre aztán teljesen begyulladtam, ijedten ültem fel, de a kitörni készülő hiszti-rohamomat sikerült leküzdenem.

– Halló! – suttogtam bele félénken a sötétbe.

– Üdv! – felelt Ron nyugodt hangja.

Örültem, hogy nem vagyok egyedül.

– Hol vagyunk?

– Fingom sincs.

– Miért nem csináltok valami fényt?

– Minek? Már körülnéztünk.

– És?

– Mindenhol csak beton, meg egy zárt vasajtó.

Tehát valami pinceféle.

– Többiek?

– Zach-en kívül mind itt vagyunk – ez már Erica válasza volt.

– Ő miért nincs?

– Korábban hazament.

– Hogy kerültünk ide?

– Passz.

– Hm...

Furcsa.

– Mindenki berúgott?

– Én alig ittam.

– Akkor miért nem tudsz semmit?

– Valami ájulásféle. Mindannyian itt ébredtünk.

Érdekes. Ennyit bírtam megállapítani, nem volt erőm gondolkozni.

– Dörömböltetek?

– Minek? – újra Ron szólt.

– Hátha meghallják.

– Szerinted, aki idezárt minket, nem készült fel erre?

– Igaz – még igencsak csikorogva járt az agyam. – Egy próbát azért megérne.

– Tedd azt! – szinte láttam magam előtt a vállrándítását.

Nem volt kedvem felkelni. Semmilyen kép nem bírt összeállni a fejemben a helyzetről.

– Jó poén.

– Az.

Elnyújtóztam, és hagytam a gondolataim csapongani. Ez a módszer gyakran hozott már eredményt. Nem is kellett sokat várnom, hirtelen bevillant a pofonegyszerű megoldás: telefon! Kotorászni kezdtem a zsebeimben, de nem találtam.

– Nincs meg a mobilom.

– Egyikünknek sincs – mondta Erica.

– Az enyém megvan – szólt Ron.

– És? Nincs térerő?

– De van. Csak letiltották róla a kimenő hívást.

– Fasz.

Ennyit nem szoktam gondolkodni, elfáradtam.

– Van valami sejtésed?

Néma csend. Mi mást is vártam!? Oldalra fordultam, hogy kisebb felületen érintkezzek a hideg betonnal.

– Akkor majd holnap, mikor Zach keres minket, biztos telefonál.

– Talán – motyogta Ron –, csak minek.

– Hogy-hogy minek?

– Mi a szart mondunk neki, hol vagyunk?

– Tényleg! Francba! – aztán bevillant egy gondolat, úgy tűnik, krízishelyzetben ez könnyebben megy. – Szól a rendőrségnek, azok csak megtalálnak. Tíz embert csak nem tudtak nyomtalanul eltüntetni.

– Kilencet.

Ja, igen, Zach.

– Mindegy.

– Mint ahogy az is, bizakodsz-e vagy sem.

Az a gyanúm, Ron járt a legközelebb a Nihilhez mindünk közül. Bár tulajdonképpen teljesen igaza volt.

– Én nem bírom ki addig – a másik lány, Amy, mindig is kicsit nyafogós volt. – Chris az előbb vizelt a sarokba, még mindig kerülget a rosszullet a bűzétől.

– Mit kellett volna tennem – háborgott Chris –, legközelebb próbáljak a saját számba hugyozni?

Röhögés.

– Nem cseszegetésnek szántam, nyilván mindannyian ott fogjuk végezni a dolgunk. Csakhogy ami szag így összegyűlik holnapig, abba én belehalok.

– Nem fogsz.

– No! Van valami ötleted, Ron?

– Az nincs. Csak az emberi szervezet olyan frankó, hogy hozzászokik a bűdöshöz. Egy óra sem kell, és észre se fogjuk venni.

– Kösz!

– Nincs mit.

Magunkhoz képest meglehetősen bőbeszédűek voltunk, de ezután visszaállt a rend, pontosabban a csend.

Tán egy óra is eltelt, mikor megszólalt Ron telefonja.

– Ismeretlen szám – állapította meg, és felvette. – Halló! ... Oké, kihangosítom.

– Sziasztok! – szólt belőle egy hang. – Üdvözöllek benneteket Willy élő halál-show-jában!

– Hol?!

– Na jó, az élő kicsit túlzás, de mindent rögzíték, és kurva jó műsor lesz belőle. Az a gyanúm, világhírű lesz.

– Mi van?! – ezek a kérdések nagyjából egyöntetűen törtek ki belőlünk, és Ron is e szavakkal reagált.

– A lényeg kissé elcsépelten hangzik, de a saját bőrötökön nem fogjátok annak érezni: csak egy maradhat.

– Micsoda?!

– Meg fogjátok ölteni egymást.

– Na, azt várhatod!

– Teljesen természetes, hogy most még így gondoljátok. Ettől szép ez a játék, ahogy majd szép lassan megváltoztok. Talán nem is annyira lassan.

– Csakhogy mi barátok vagyunk!

– Ha-ha-ha... most még... – visszakomolyodott a hang. – Na mindegy, hogy segítem a bulit, feldobok a győztesnek egymillió dollárt.

- Minket nem érdekel a pénz!
- Persze, tudom – gúnyolódott –, hogyne, míg anyuci kinyalja a seggeteket. A sulis után azonban apuci leveszi rólatok a kezét, s ráébredtek, hogy az evés-ivás-öltözködés-fejlesztés olyan pénzbe kerül, amit már nem tesznek csak úgy elétek. Azért bizony dolgozni kell, amit viszont utáltok, főleg, hogy a lenézett társadalmat építitek, erősítitek vele. Szóval, jól fog jönni a győztesnek az a kis zseton.
- Te megőrültél!
- Ha-ha-ha! Talán, ha más mondaná... de tőletek... meglehetősen súlytalan. Nézzetek csak magatokra!
- Tehát gyűlölsz minket.
- Ahhoz ti nagyon kevesek vagytok. Azt viszont elismerem, hogy azt a felsőbbrendűséget szívesen törlöm le az arcotokról.
- Keresni fognak minket.
- Ugyan ki? Ha-ha-ha! A szüleitek? Annyira leszartátok őket, észre se veszik az eltűnéseteket. Mire hiányoznátok valakinek, már vége is lesz az egésznek.
- Vannak más barátaink is.
- Jaaaa, Zach! Hát rá ne nagyon számítsatok, itt van nálam. Ő az elsőszámú tartalék-játékos.
- Hogy mi?!
- Mindenre gondoltam. Mivel ismerlek benneteket annyira, hogy tudjam, egy lusta, unalmas népség vagytok. Képesek lennétek napokig semmit sem csinálni. Ezt nem engedhetem, ezért kitaláltam számotokra a motivációt.
- Ja, a millió dollárt.
- Ó, az csak extra, van ennél nyomósabb érvem is ahhoz, hogy aktivizáljátok magatokat. Ha ti nem öltök, megteszem én. Viszont ez nekem nem okoz örömet, nekem az kell, hogy ti gyilkoljátok. Tehát ahányszor meg kell tennem helyettetek, annyiszor bedobok egy tartalékot, nehogy nektek kevesebbet kelljen elkövetni. Az első lesz Zach. A következő egyikőtök kishúga vagy öcsikéje.
- Te nem vagy normális!
- Ezt már megbeszéltük, van ennél értelmesebb kérdés vagy hozzászólás?
- Könnyű belebőfogni a levegőbe egymillió dollárt – szegyen, de semmi okosabb nem jutott eszembe.

– Jogos, de nem tudok más garanciát adni, mint a szavamat. Viszont a szervezésből és a technikai háttérből sejthető, hogy rendelkezésemre áll ennyi.

– Ha már szervezés: hogy kerültünk ide?

– Semmi különös, egy kis kábító-altató a piátokba...

– De hát boltban vettük!

– Na és? Majdnem mindig ugyanazokat veszitek. Preparáltuk az üvegeket, aztán kiraktuk a polcra előrébb a többinél. Minimalizmusotok nem engedi, hogy messzebb nyúljatok a legközelebbinél, így gond nélkül a megfelelő cuccot vittétek el. Ne aggódjatok, minden eshetőségre fel voltam készülve, nem tudtátok volna elkerülni. És ez igaz a jövőre nézve is. Még valami?

Nemigen bírtunk megszólalni a döbbenettől.

– Ezek szerint teljesen érthető voltam. Rendben, akkor kezdődjön a játék! Az első hullára max' két órátk van. Óra indul.

Beep-beep-beep...

A sötét miatt csak sejtem, hogy a többiek is csak néztek maguk elé némán és bután, mint én.

– Ez most komoly lehet? – nyafogta Amy. Persze az én fejemben is ez a kérdés motoszkált.

– Nem tudom – felelt Ron –, de az a gyanúm, jobban tesszük, ha annak vesszük.

– Úgy érted, kezdjük el gyilkolni egymást?

– Úgy értem, kezdjük el komolyan gondolkozni a helyzetünkön.

– Aha.

Nemigen sikerült beindulnia a beszélgetésnek.

– Tudom, hogy nem szoktunk – folytatta Ron –, de azért alkalmasak lehetünk rá, nem vagyunk hülyegyerekek.

– Ha igazat mondott, hiába pofázunk, úgymint mindent hall – mondtam.

– Ez pillanatnyilag teljesen lényegtelen. Amíg nincs stratégiánk, hallgassa csak, nincs jelentősége.

– Igaz. Én mindössze addig a gondolatig jutottam, hogy idebent nincs esélyünk. Ki kell jutnunk!

– És honnan tudod, mi vár odakint? – szólt hozzá Erica.

– Fogalmam sincs. Azt viszont könnyebben el tudom képzelni, mi lesz, ha maradunk.

- Miért, szerinted mi lesz? – kötött belém Hugo.
- Két óra múlva megöl valakit, aztán szépen végrehajtjuk a tervét.
- Szóval neked már ezen jár az eszed?
- Csak azt mondom, igaza lehet: az első hulla után kifordulhatunk magunkból. Vagy, ha nem, mikor bedobja Zach-et, megteesszük a testvéreinkért.
- Duma! Az volt az első kérdésed, hogy tényleg megkapja-e a pénzt a győztes!
- Mert olyan valószerűtlen ez az egész – emeltem fel a hangom –, próbáltam valami kapaszkodót keresni.
- És lám, megtaláltad: a győzelem!
- Te barom, én csak...
- Elég! – kiáltott közbe Ron. – Ostobák! Még öt perce se rakta le a telefont, s máris azt csináljátok, amire számít!
- Nagyon elszégyelltem magam. Ennél jóval több eszemnek kéne lennie.
- Hugo, tényleg így ismersz?
- Dehogyan, bocs – szerény hangja alapján hozzám hasonlóan vélekedhetett magáról.
- Remélem, ebből mindenki tanult – vette újra magához a szót Ron. Kissé főnökösödő volt, pedig nálunk sosem volt ilyen, de most azt hiszem, szükség volt rá. – Én is úgy vélem, itt bent tehetetlenek vagyunk. Az a vasajtó viszont nagyon masszívnek tűnt.
- Keressünk valami eszközt, amivel törhetünk vagy feszíthetünk, vagy ilyesmi! – ugrott fel Mark.
- Oké, de nem kell hozzá mindenki, takarékoskodjunk az öngyújtókkal.
- Én a spórolást választottam, és fekvé maradtam. Gyorsan kiderítették, hogy a pince tők üres. Nem lepődtem meg, de a többiek csalódott csöndben gubbasztottak. Próbáltam elképzelni az ajtót, de információhiányos voltam.
- Kulcsra van zárva, vagy kívülről van eltorlaszolva, reteszelve, lakatolva?
- Bentről kulcsosnak tűnik.
- Beindult az agyam.
- Lance!
- Mi van?

- A bátyád sitten van, nem?
- És akkor mi van?
- Többrendbeli betöréses lopás, ugye?
- Na és? Sose voltam velük.
- Tudom, de csak mutatott trükköket, fortélyokat.
- Ez az! – villanyozódott fel Mark. – Nekem meséltél ilyeneket.
- Oké, mutatott ezt-azt, de... soha nem próbáltam.
- Hát most épp itt az ideje! – biztattuk.

A noszogatások hatására vonakodása lelkesedésbe váltott. Körülállták a zárat, hogy a sok kis lángból megfelelő világosság jöjjön össze. Nem kívántam velük szurkolni, így visszafeküdtem. Olyanokon járt az agyam, hogy reméltem, Hugo nem lát bele a fejembe.

Azon morfondíroztam ugyanis, kit ölnék meg elsőként Willy helyében. Abban biztos voltam, hogy addig egyikünk se gyilkolna, míg száz százalékgig meg nem győződünk a helyzet komolyságáról.

Tehát: talán Ront. Túl okos, gondot okozhat. Bár a csávó nagyon magabiztos, kihívásnak tekintheti. Talán Lance? Hátha előbb-utóbb kinyitja az ajtót. Lehet, éppen ezt akarja, érdekesebb lehet, ha változik a helyszín. Csajok? Nem, a csajok kellenek a hiszti és feszültségkeltés miatt. Ebben mi is jók vagyunk nála Hugóval. Nem tudhatja, hogy bennem erős elhatározás született, hogy még egyszer ilyen nem leszek. Igazából csak szórakoztattam magam, semmire nem jutottam. Meg hát mindegy is.

– Rohadj meg! – üvöltött Lance, és egy hatalmas rúgással nyomatékosította véleményét. A csattanó vas visszhangjától be kellett fognom a fülem.

Nem történt csoda, az ajtó ettől sem nyílt ki. Dühösen kuporgott be az egyik vizeletmentes sarokba. A többiek csalódottan bámulták.

– Most akkor feladtad? – kérdezte Erica.

– Nyugi, majd még próbálkozok. Csak elfáradtak az ujjaim, meg össze akarom szedni az emlékeket, hogy miket magyarázott a tesóm.

Így hát némán váraoztunk. Chris törte meg a csendet:

– Tudja valaki, mennyi időnk van még?

Nem kapott választ.

– Nehogy már senki nem nézte meg, hánykor indította a csávó a műsort?!

Lehet ezen háborogni, csak felesleges. A szemrehányást meg jobb, ha magunkon kezdjük.

– Nincs is telefonunk – szólalt meg Erica. – Órája meg tudtommal egyikünknek sincs.

Tényleg, erről az „apróságról” el is feledkeztem. Így akkor nem is hibáztunk.

– Igaz, kivéve Ront.

Nem igazán érezte magát megszólítva.

– Ron!

– Mi van? – riadt fel.

– Nálad van csak óra.

– Ja... nem néztem.

– Nézd meg a hívás idejét! – gyúlt hirtelen világosság az agyamban.

– Az enyém ismeretlen számnál nem tárolja.

– Fasza.

Némi csend után Ronnak ötlete támadt:

– Saccoljon mindenki, aztán abból átlagoljunk!

Másfél órára becsültük így az eltelt időt a telefonhívás óta. Én nemigen hittem benne, elég nagy szórással tippeltünk. Nem is csoda, hisz sötétben, semmittevésben teljesen felborulhat az időérzék. Arról nem is beszélve, hogy minket sose érdekelt, mennyire múlik, vagy mennyire nem...

Némán vártuk, hogy Lance új erőre kapjon, mikor megszólalt a telefon.

– Most megnézem az időt – súgta Ron, miközben fogadta a hívást. – Halló! ... Ja igen, máris hangosítom.

– Lejárt az idő. – Azt azért nem gondoltam, hogy ennyire rosszul tippeltünk. Bár valamelyikünk szerint már akkor eltelt a két óra. – Számítottam rá, hogy eleinte nem vesztek komolyan. Ennek most vége. Nem hittétek el, hogy képes vagyok ölni, így hát bizonyítanom kellett. Technikailag és mentálisan is fel vagyok rá készülve. Mindegyikötökbe építettünk egy kis kütyüt, amit csak aktivizálnom kell. Mivel, nem akartam, hogy elfogultsággal vádoljatok, sorsolást tartottam. Oké, nem közjegyző előtt, de higgyétek el, nekem tényleg mindegy. Hugo vesztett...

Többen felugrottak, én is felültem. Az öngyújtók fellobbanó lángjainál megpillantottam az egyik fal tövében mozdulatlanul fekvő Hugót. Chris hanyatt fordította, és többször megrázta. Erica meglepő higgadtsággal odalépett, kitapintotta a nyaki ütőeret, majd lehajtott fejjel felállt.

Mire felfoghattam volna, Amy eszeveszett sikoltozásba kezdett. Ezzel el is indult a lavina: üvöltések, dühödt ajtó- és falrugdosások. Páran megpróbáltak csitítgatni, de aztán ez is egyre hangosabb lett, így teljessé vált a káosz. Befogtam a fülem, nem szeretem a hisztit, a fiús verzióját sem.

– Elég! – Ron akkorát üvöltött, hogy még az én hangvédelmi rendszerem is csődöt mondott. Nem is maradt el a hatása, döbbenet merevedett meg mindenki. – Még beszélni akar – mutatta a telefont.

Amyt azonban csak eddig bírta visszafogni megszeppenése, újra rázendített. Próbálták fékezni őrjöngését, nyugtatgatták. Végül Ron odalépett, határozott mozdulattal befogta a száját. Tagoltan, artikuláltan, hangsúlyosan beszélt bele az arcába:

– Azt üzeni, ha nem hagyod abba, te leszel a következő.

Ijedt szemekkel bólogatott, hogy megértette. Óvatosan engedték el, és sikerült halk szipogásra csillapítania magát.

– Na végre – hallatszott a telefonból. – Szóval nyolcan maradtatok. – Amy felsikoltott, de Mark éber volt, azonnal betapasztotta a száját. – Van egy jó hírem: mikor kitaláltam ezt a játékot, nyolc emberrel képzeltem el, ezt tartottam ideálisnak. Ezért határtalan nagylelkűségem folytán egyelőre nem dobom be Zach-et. Legközelebb azonban már nem ússza meg... Ja, és mivel elpazaroltatok két órát, a következő hullára csak egyet kaptok. Jó szórakozást!

Beep-beep-beep...

– Folytathatom? – kérdezte Amy.

– Mindannyian jobban járnánk, ha nem tennéd – szólt Ron. Nem lehetett vele nem egyetérteni.

Amy erre halk zokogásba kezdett. Ez lényegesen elviselhetőbb volt, s Mark átölelve és simogatva mindent el is követelt azért, hogy ezen a szinten tartsa.

– Miféle pszichopata beteg elme képes ilyesmire?! – dühöngött Chris.

– Akármennyire is beteg, vagy tán pont ezért, komolyan kell vennünk.

– Tehát döntsük el, kit ölünk meg? – szólt ki belőlem cinikus énem.

– Normális vagy?!

– Vagy bízzuk a sorsolásra? Végül is, nehogy már Zach kimaradjon csupán azért, mert korábban hazament! – kedvem támadt nyíltan feszegetni a témát. Úgyis ezen járt az eszük, vagy előbb-utóbb ezen járna.

– Menj a francba! – többen is felháborodtak, úgy tűnt, egyelőre nem mernek szembenézni a helyzettel. Pedig muszáj lesz. Mindenesetre nem lettem túl népszerű.

– Talán igaza volt Hugónak, és te már javában játszol – szólt Chris enyhe gyűlölettel.

– A feltételeket ő diktálja – elhatározásomnak megfelelően higgadt maradtam vádoltatásom ellenére. – Nem kerülhetjük meg ezeket a kérdéseket. Ha valóban játszanék, nem akarnám megbeszélni veletek.

– Ez is lehet egy stratégia... Ijesztően hideg fejjel gondolkodsz.

– És ijesztően igaza van – zárta le a vitát Ron –, de még korai. Most figyeltem az órát. Lance! Kész vagy újra megküzdeni az ajtóval?

– Már megyek is.

– Oké. Egy kényes kérdés: ki hajlandó megvizsgálni Hugót? Hátha kiderül, mi történt vele.

Valahányszor felmerült a neve, vagy csak utaltunk rá, Amy mindig felzokogott, de Mark ügyesen kordában tartotta.

– Én megteszem.

Mindig tudtam, hogy a két lány közül Erica az erősebb, de hogy ennyire. Elismerésre méltó.

Én viszont magamat kezdem végigtapogatni, kerestem azt a bizonyos kütyüt. Csak néhány karcolást meg horzsolást találtam, de ilyeneket mindig szerzek részeg dülöngélésemkor. Semmi idegen cuccot nem éreztem a testemben.

– Nincs rajta semmilyen sérülés – állt fel Erica pár perc motoszkálás után Hugo mellől.

– A halál oka? – Ron egyre főnökösebben próbálta kézben tartani a szálakat. Meglepetésemre ez továbbra sem zavart.

– Mit tudom én! Nem vagyok orvos.

– Semmi nyom, amiből legalább sejteni lehetne?

– Nézd! Ilyen megvilágítás mellett egy tűszúrást nyilván nem lehet észrevenni. Látható elváltozást nem találtam.

– Én sem magamon – szoltam hozzá.

– Én is kerestem, de semmi. Lehet, hogy csak blöff?

– Tök mindegy, valahogy meg tudta ölni.

– Azért annyira nem mindegy.

– Mert?

– Ha nem bír egy gombnyomással gyilkolni, talán lehet esélyünk megakadályozni – semmi kétség, alkalmas volt a főnökségre.

– Ez igaz... Tehát bízunk rá a következőt is?

– Miért, te szeretnéd inkább eldönteni? ... És megtenni?

– Eszemben sincs!

Feszengtem. Ezeket a kérdéseket én akartam feltenni. Az előbb leállított, most meg rám zúdította, amit én akartam rájuk. Lehet, nem véletlenül? Lehet, hogy már játszik? Mindenesetre, ha már ellopta a támadásom, én elloptam az elhárítását:

– Te mondtad, hogy ráérünk még ezzel foglalkozni.

– Már nem sokáig.

Összekuporodásommal jeleztem, nem kívánom folytatni ezt a beszélgetést. Arra gondoltam, ismét az örült malmára hajtottam a vizet azzal, hogy magamban meggyanúsítottam Ront. A gyanakvás a játék fő mozgatórugója lehet. Még jó, hogy feltételezéseimnek nem adtam hangot. Főleg, hogy ha jól megnézem, összeszedettségével tényleg azért küzd, minél többen megúszhassuk.

Mark azonban egy váratlan gondolattal továbbvitte a témát:

– Lehet, van egy beépített embere.

Döbrent csendben emésztgettük a felvetést, végül Erica reagált rá:

– És melyikünkről bírod ezt elképzelni? Ez hülyeség!

– Ez az egész hülyeség! Ha tegnap valaki azt mondja, ma ebben a helyzetben találom magam, kiröhögöm. És most itt vagyok. Innentől nekem semmi sem elképzelhetetlen.

– Oké, egy pszichopata sakkfigurái lettünk, de hogy közülünk is olyan beteg legyen valaki, hogy segítsen neki ebben a borzalomban... Nem, az kizárt.

– Honnan tudhatnád, kiben rejtőzik az örült? Talán ez a Willy gyerek is tök normálisnak látszik kívülről.

– Azért ennyire csak ismerjük egymást.

– Miből? Hisz alig beszélgettünk – ezt az odapiszkálást nem hagyhattam ki.

– Normál körülmények között talán kizárható – hagyta teljesen figyelmen kívül a benyögésem Mark –, ... de... mondjuk... megszarolva?

– Mi?!?

– Megszarolva! Mint ahogy mi is meg vagyunk a testvéreinkkel. Lehet, valamelyikünket már korábban kényszerhelyzet elé állította.

– Állj, állj, állj! – szólt közbe Ron. – Ez is egy olyan elmélet, ami rombolja az egységünket, és ezzel csak a kezére játszunk.

Már megint igaza volt. Csakhogy: Mark gondolata ettől függetlenül egyáltalán nem elvetendő. S elméletben bármennyire is támogattam Ron összetartásra irányuló erőfeszítéseit, agyamban már rég elindult a vezérhangya. Kár tagadni: egy ideje akaratlanul is azt figyeltem, van-e valami hátsó szándék a többiek szavaiban és tetteiben.

Küzdhattünk ellene nagy erővel, úgy tűnt, hiába: ugyan még nem nyíltan, de a játék már elkezdődött.

– Igen! – kiáltott fel Lance diadalittasan, és hatalmas csikorgással tárta szélesre az ajtót.

Felugrottunk, össze-vissza ölelgettük. Kerülni szoktunk mindenféle érzelmenyilvánítást, most meg ez a látványos örömkítérés... Igen, határozottan változtunk.

Szabadságérzéstől üvöltve tódultunk kifelé. Egy emeletnyi lépcsőn feltrappolva jutottunk a friss levegőre. Megrészegülten szippantottunk hatalmasakat belőle.

Egy-két perc eufória után kezdtünk csak körülnézni. Nem volt ugyan telihold, de a lenti sötétség után így is egész jól láttunk. Egy erdőben voltunk. Eddigi börtönünk nem egy ház pincéje volt, csak egy lapos dombocska látszott belőle. Valami bunker vagy óvóhely lehetett.

– Ismerős valakinek a környék? – zökkentette vissza Ron az örömködőket.

Választ persze nem kapott. Nem voltunk nagy természetjárók.

– Tud valaki tájékozódni?

– Én megtalálom a sarkcsillagot – feleltem –, de ha nem tudjuk, hol vagyunk, kurvára mindegy, merre van észak.

Tanácsstalan fejkargatás után leült egy kidőlt fatörzsre és rágyújtott. Köré gyülekeztünk.

– 12 percünk van... Ideje beszélgetnünk.

Ehhez képest pisszenni se bírtunk. Végül Dave szólalt meg, aki eddig szinte meg se mukkant:

– Szerintem idekint már nincs hatalma felettünk.

A többség helyeslően bólogatott.

– Nyilván lényegesen nehezebb így figyelni, irányítani minket – összegzett Ron. – Komoly technikai és szervezési háttér szükséges hozzá. Úgy vélték, ez valószínűtlen?

Egyetértő moraj.

– Én viszont biztos vagyok benne – szóltam hozzá –, hogy ugyanúgy kézben tartja a dolgokat, mint odalent.

– Ugyan már! – zúgolódtak, de Ron leintette őket.

– Ez csak megérzés, vagy alá is tudod támasztani valamivel?

– Teljesen logikus: ha azt akarta volna, hogy lent maradjunk, eltorlaszolja, lehegeszti, kívülről lelakatolja, reteszeli az ajtót. Nem tette, tehát ez is része a tervének – nem volt ellenérv, így hát folytattam:

– Az ide-hozatalunk, a telefonok, a ... szegény Hugo, mind arra utal, hogy ez az egész alaposan átgondolt, kidolgozott és megszervezett.

Vitatni nem tudták, Dave is csak kilátástalanságát osztotta meg:

– Tehát esélytelenek vagyunk?

– Én csak azt mondom, ne higgyük, hogy megúsztuk, továbbra is vegyük komolyan.

– Tehát mit tegyünk?

– Azt nem tudom. Talán együtt kéne maradnunk.

– Szerintem meg nem! – vált egyre határozottabbá Dave. – Két ösvényt láttam. Induljunk el négyen az egyik irányba, négyen pedig a másikba.

– Jó ötlet lenne – szólt hozzá Ron –, ha tudnánk tartani a kapcsolatot. Telefon nélkül azonban szarban lennénk.

– Miért, így nem vagyunk? Mennyivel lenne az rosszabb?

– Lehet, hogy akkor mindkét csoportban gyilkolna – vetettem közbe –, és akkor Zach-en kívül még valakit belekeverünk.

– Idekint már nem olyan egyszerű az, itt nem vagyunk annyira sebezhetőek.

– Erre azért nem vennék mérget. Próbáljunk meg minél kevesebbet kockáztatni.

– Négy percünk van a döntésre – mutatta a mobilját Ron.

– Oké! – Dave egyre idegesebb lett. – Kinek van kedve gyilkolni? ... Na és kit?

Természetesen nem kapott választ.

– Rendben! Én vállalom! Esküszöm, megteszem, csak mondjátok meg, kit!

Egyötetű pfujolás és francba küldés volt a reakció.

– Tehát csak várjunk ölbe tett kézzel? – már kiabált. – Hülye beszari banda! Tudjátok mit? Leszek én egyedül az egyik csoport. Elindulok erre, ti pedig arra.

– És mi lesz Hugóval? – sírt fel Amy.

– Talán magunkkal kéne cipelnünk?! Itt marad, aztán aki túléli, majd intézkedik.

– Baszd meg! – sziszegte Amy olyan hangon, hogy az volt az érzésem, egy hatalmas fordulattal teljesen megkeményedett, és többet egy könnycseppet se fog ejteni.

– Igazából leszarom, azt csináltok, amit akartok, én megyek – és el is indult ellentmondást nem tűrően. Igaz, nem is tartóztatta senki.

Ronra néztem, tőle vártam volna valami okosságot, de csak ült kezébe temetett arccal.

Aztán hirtelen belém hasított, nincs már idő, valami történni fog.

– Figyeljetek! Mindenki él még? – körülnéztünk, mindegyikünk mozgott. – Oké! Tartsuk szemmel a környéket, vigyázzatok a szomszédokra! Legyünk csendben, és nagyon figyeljünk. Másodpercek lehetnek hátra, talán így meg tudjuk védeni magunkat.

Gyorsan körbeültünk, és egymás mögött némán fürkészttük az erdőt.

Lance tán még öt percig se bírta:

– Meddig csináljuk ezt?

– Pst!

– Már letelt az egy óra.

– Maradj már nyugton!

Nem kellett két percnél tovább próbára tennie a türelmét, velőt rázó üvöltés hasított bele az erdő csendjébe. Felugrottunk és a hang irányába néztünk. Onnan jött, amerre Dave elindult. Habár a fájdalomtól

felismerhetetlenül eltorzult, de csak az ő hangja lehetett. Szinte vezényszóra kezdtünk rohanni felé.

Soha semmilyen sportot nem űztünk, évek óta csak ittunk és cigiztünk, nem csoda, ha pillanatok alatt kifulladtunk.

– Állj! – kiáltottam, és azonnal példát is mutattam. Levegőt kapkodva támaszkodtam a térdemre, s a többiek is borzasztóan lihegték. – Egyáltalán nem biztos, hogy az ösvényen találhatjuk meg. Lehet, már el is kerültük.

– Ugyan már, épphogy csak elindultunk. Dave sétálva is jóval messzebb juthatott annyi idő alatt – végre Ron is újra kombinálni kezdett.

– De az is lehet, hogy már a kiáltása előtt elkapták.

– A hang is messzebbinek tűnt.

Én nem bírtam eldönteni, de a többiek helyeseltek, így hát elfogadtam.

– Oké, menjünk tovább, de szerintem ketten-ketten menjünk az erdőben is az út két oldalán.

– Nem te mondtad, hogy maradjunk mindig együtt? – vont kérdőre Amy.

– Itt nem olyan sűrű az erdő, nagyobb a látótávolság – állt mellém Ron. – Ha nem megyünk mélyebben be, mint ahogy még látjuk egymást, jó ötletnek tartom.

Mivel egyetértettünk, így folytattuk a keresést. A két lány és Mark az úton, mi az erdőben. Határozottan biztónak találtam együttműködésünket Ronnal.

Nem bolyongtunk túl sokat, mikor Erica felsikoltott, s mindhárman előrefutottak. Mi is kicsörtettünk a bozótból, és pár pillanat múlva már együtt álltuk körbe az ösvény szélén heverő testet. Ismét Ericára hárult a feladat. Hátára billentette, hogy hozzáférjen a nyakához. Megborzongtam a félhomályban is jól láthatóan csupa vér fej látványától. Erica ugyanazzal a sokatmondó mozdulattal egyenesedett fel, mint Hugónál.

Amy... semmi hiszti. Tőle szokatlan módon köpött egyet, majd két hatalmasat rúgott a porba. A tekintete hihetetlenül kemény volt. Az életösztön úgy megerősítette, hogy már szinte ijesztő volt.

Elhessegettem ezt az érzést, és inkább örültem, hogy nem a sikoltozását kell hallgatnom.

A gyászos csendet a telefon törte meg.

– Mondjad, te elmebeteg! – üvöltötte bele fájdalmát Ron a készülékbe.

– Ez az! Dühöngj csak! Ez az! – élvezkedett Willy. – Mivel még mindig nem vettetek komolyan, megkapjátok Zach-et.

– Mi van, csődöt mondott a kütyüd? – vágott szavába Ron. Higgadsága érthetően teljesen cserbenhagyta.

– Azt majd én tudom, kit hogyan végzek ki! Most egy látványosabb hullát akartam elétek vetni, hogy elkezdjetek végre játszani.

– Ettől csak téged gyűlöltünk meg jobban!

– Tudom – vált ismét fölényesen elégedetté a hangja. – Csak nőjön minél nagyobbra. Aztán később majd szépen más felé irányul... De ez most lényegtelen. Nézzük a szabadtérre vonatkozó új szabályokat! Először is: senki nem hagyhatja el a csapatot. Aki megteszi, meghal, és megy a következő tartalék, mint már mondtam, egyikőtök testvére. E szabály alól van egy kivétel: Zach. Már úton van felétek. Ő eldöntheti, csatlakozik-e hozzátok, vagy csak a közeletekből figyel benneteket. Ééééés... játszik! Ebben biztosak lehettek! Ő már jobban megismerkedett az elszántsággal és kegyetlenségemmel. Neki már nincsenek kétségei afelől, hogy csak egy maradhat. Ezzel a tudattal tart az erdő felé.

– Ezt lehetetlen ellenőrizned – ez azt hiszem, csak egy blöff-kísérlet volt.

– Ha-ha-ha! „Itt nem olyan sűrű az erdő, nagyobb a látótávolság.” Vagy melyik mondatotokat idézzem? Mindent tudok. Nem beszéltem elég világosan? A műsor készül. Folyamatosan. És akár hiszitek, akár nem, nem rádióműsor lesz – önkéntelenül is körülnéztem kamerát keresve. – Ne forgolódj! – és éktelenül elkezdett röhögni, ahogy összerázkódtam, de gyorsan abba hagyta. – Mindegy! A legfontosabb szabályváltozás: többet nem jelentem be előre, mikor ölök meg valakit. Bármikor lecsaphatok, ha elégedetlen vagyok veletek. Remélem, erre nem kerül sor, mert akkor érkezik egy hugica vagy öcsike. Melyikőtök szeretné itt látni a kistesót? Jó játékot! Ja... arra azért ne számítsatok, hogy olyan türelmes leszek, mint eddig.

Beep-beep-beep...

Ron őrjöngve felkapott egy botot, és két ütéssel kettétörte egy fatörzsön. Aztán összeroskadva lekuporodott a tövéhez.

– Dühönghetünk, de jobb lenne, ha összeszednénk magunkat – szóltam.

– Igazad van. Bocs, már rendben is vagyok. Halál oka? – fordult Erica felé.

– Hülye vagy? Teljesen összeverték, nem láttad? Talán boncoljam fel?!

– Oké, nyugi! Bocs, csak maradjunk higgadtak! Először is tisztázzuk a helyzetünket!

– Azt most már nem olyan nehéz – mondtam –, nyilvánvalóan az életünk a tét.

– Tehát kezdjük el játszani? – háborgott Chris.

– A szabályokat nem szeghetjük meg, ez bebizonyosodott. Ez azonban nem jelenti azt, hogy el kell fogadnunk a csak-egy-maradhat elvet.

– Hanem?

– Akkor nagyon eldurvulnának a dolgok, s ez a beteg elme pont ezt várja. Szerintem törekedjünk arra, hogy minél többen túléljük.

– De ahhoz is ölnünk kell! – kiáltott fel Chris, és mivel döbbenten néztünk rá, folytatta: – Különböznének a testvérek.

Csendben magunk elé bámulva láttuk be igazát. Mark lendítette tovább a beszélgetést:

– Mi a véleményetek Zach-ről?

– Hogy érted?

– Szerintetek tényleg jön? És ha igen: valóban olyan szándékkal, mint ez a tébolyult ecsetelte? Vagy csak blöffölt?

– Afelől nincs kétségem, hogy bedobták a játékba – nyerte vissza önmagát Ron. – Viszont, hogy olyanná vált, azt azért ne vegyük készpénznek. De ne is zárjuk ki, hiszen nem tudhatjuk, mennyire lett megdolgozva vagy megszarolva.

– Szép ez a semleges álláspont, de nem gondoljátok, hogy ezt mégiscsak el kellene döntenünk?

– Minek? Felkészülünk az esetleges támadására, óvatosak leszünk. Ez nem elég?

– Egyelőre igen. Viszont amikor már ölnünk kell, nem azt kéne, aki veszélyes? Akit nem az vezérel, hogy minél többen megmaradjunk, hanem csak ő?

Borzasztó dolgokat mondott, mégsem oltotta le egyikünk se. Vége az álszenteskedésnek, bizony szembe kell néznünk ezekkel a kérdésekkel.

– És gondolod, hogy Zach ilyen?

– Fogalmam sincs. Csak közös nevezőre kéne jutnunk ebben, hogy lehessen valamiféle tervünk.

– Még az is lehet, hogy elő sem kerül – vettem közbe.

Elnémultunk. Ron is csak a halántékát dörgölgetve motyogta maga elé:

– Ez nagyon nehéz...

Kezdünk magunkba süllyedni, és hirtelen erő szállt belém, hogy ezt megakadályozzam:

– Na, ebből elég! Ha itt maradunk, abból nem lesz semmi. Induljunk el, útközben is tudunk dumálni. Talán még jobban is jönnek a gondolatok, ötletek.

– Oké, de merre?

Ellustulásom előtt, gyerekkoromban rengeteget másztam fára, talán nem váltam teljesen alkalmatlanná rá. Kerestem egyet, ami megfelelően magas és mászható volt, és nekiugrottam. Nem is azon lepődtem meg, hogy simán haladtam, hanem hogy kifejezetten élveztem.

Fent aztán körülnéztem. Eléggé sötét volt, de nem is arra számítottam, hogy messzire fogok látni. Mesterséges fényeket próbáltam keresni, de hiába. Se házak, se utak, se kocsik, semmi. Viszont a bunker irányában, a távolban mintha világosabb lett volna az égbolt. Talán egy település fényszennyezése.

Lefele már nem voltam annyira ügyes, a gravitáció többet segített, mint szerettem volna, de azért megúsztam. Megosztottam a többiekkel a látottakat, és egyetértésben elindultunk visszafelé.

Még pár percet sem haladtunk, mikor észleltem, hogy a lányok kicsit lemaradtak, sugdolóztak. Nem tetszett, de nem mertem szóvá tenni, hátha csak valami csajos dolog, és nem akartam túlparázni a témát. Sokat nem kellett ezen görcsölnöm, mert Chrisnek nem voltak ilyen aggályai, rájuk ripakodott:

– A klikkesedés nem vezet semmi jóra!

Összerezzenek, de csak egy pillanatra.

– Hülye! Csak vécéznünk kell.

– Ehhez kellett ennyit társalogni?

– Cseszd meg! Mi nem tudjuk csak úgy előkapni, aztán két rázással elpakolni.

– Nyugi! – állította le őket Ron. – Megállunk, keresetek alkalmas helyet, csak vigyázzatok egymásra!

Alig tűntek el, Chris suttogni kezdett:

– Mi van, ha összebeszélnek?

– Mi!?!? ... Menj utánuk, ha ezen aggódsz! – Mark ezek szerint nem gyanakodott erre.

– Nem kéne nekünk is összefognunk?

– Mire? Hogy kinyírjuk őket?

– Dehogya! Csak... mit tudom én! Egyszerűen aggaszt.

– Inkább maradjunk csendben, és füleljünk, nehogy bajba kerüljenek!
– javasoltam.

Erre elhallgattak, és így is maradtunk mindaddig, míg a csajok gond nélkül visszaértek.

Nem is szólaltunk meg egészen a bunkerig. Ott azonban hirtelen furcsa ötletem támadt:

– Én lemennék.

– Minek? – kérdezték szinte egyszerre.

– Nem tudom. Csak úgy... Csak, hogy megnyugodjak, és ne agyaljak később azon, mi lehet ott.

– Oké, veled tartok – szólt Lance.

– Helyes! – lelkesedett Ron. – Soha sehova ne menjen senki egyedül!

Enyhe bezártság-érzés fogott el, ahogy botorkáltunk oda, ahol óráig foglyok voltunk, de a kíváncsiság erősebbnek bizonyult. Tulajdonképpen alaposan körül akartam nézni, ebből azonban nem lett semmi. Azonnal ledöbrentünk a látványtól. Illetve attól, hogy mit nem láttunk. Egymást taszigálva nyomakodtunk fel.

– Hugo eltűnt!

Chris és Mark hitetlenkedve rohantak megnézni, és elképedt arccal, széttárt karokkal tértek vissza. Értetlenül álltunk, kivéve Ront:

– Tulajdonképpen nincs ebben semmi meglepő. Takarít az emberünk. Nem hagyhat hátra hullákat, valaki megtalálhatja, hívja a zsarukat, és vége a játéknak. Ha visszamennénk, tuti már Dave sem feküdne ott.

Teljesen logikus. Igazából inkább az lett volna furcsa, ha ott találjuk. Mindegy, nem volt kedvem újra lemenni, lemondtam a körülnézésről.

Némán sétáltunk tovább. Azt hiszem, mindegyikünk fejében kavargtak a gondolatok, s próbáltunk rendet rakni közöttük. Nekem nemigen sikerült. Hosszú ideje meneteltünk így, mikor az elől haladó Chris hirtelen megállt.

– Na, most mi van? – Az ösvény elágazott. – Merre menjünk?

– Most már van értelme figyelni a sarkcsillagot – léptem elő, mint szakértő. – Szerencsére már a fán is megnéztem, így tudom, hogy a fényeket kelet felé láttam.

Kerestem egy kevésbé lombos helyet, hogy fürkészhessem ez égboltot.

– Tehát arra van észak, amerre a baloldali út vezet. A jobboldali délkelet felé indul. Elvileg az visz közelebb a fényekhez.

– Mi az, hogy elvileg?

– Honnan tudhatnám, merre kanyarodnak később?!

– Oké. Tehát valószínűleg jobbra kell mennünk – szólt Ron. – Akkor induljunk!

A lányok azonban nem mozdultak. Újfent susmusoltak.

– Ne már, hogy megint vécézni akartok?!

– Az előbb Amynek kellett, most meg nekem.

– Nekem gyanúsak vagytok – fakadt ki Chris.

– Te is nekem, mikor megálltál egy út melletti fánál.

– Mi abban a gyanús, te buta liba!

– Hát az, hogy ugyanazt csináltad, mint amit mi fogunk, te ostoba hím! – osztotta ki Erica, s ezzel be is vetették magukat a bozót közé.

Kezdték felszínre kerülni a bennünk gyűlöl feszültségek. Nem túl biztató. Chris nem is bírt lecsillapodni:

– Tuti, hogy szervezkednek!

– Ugyan, menj már! – állt a csajok mellé Mark.

– Gondoljuk végig higgadtan! – szólalt meg Ron nyugodt hangon. – Mivel csajok, érezhetik magukat egyedül gyengének. Ezért el tudom

képzelné, hogy megpróbálnak szövetségbe kovácsolódni, hogy nagyobb eséllyel tudják magukat megvédeni.

– Kitől? Minek? – háborgott Chris.

– Egyikünk se tudhatja előre, később kitől és miért kell majd félni.

– De most még egy csapat vagyunk! Ebben állapodtunk meg, nem?!

– Az is maradunk, én nem találom veszélyesnek, ha egy kicsit erősítik egymást.

– Aztán szépen megerősödve majd nem csak védekeznek.

– Húúú... vigyázz, nehogy megöljön két lány! – gúnyolódott Mark.

– Te barom! Elég, ha csak kavarnak... összeugrasztanak minket.

– Ha ezt meg tudják tenni – összegezett Ron –, az csak a mi hibánk.

Számoljunk ezzel a lehetőséggel, és ne hagyjuk magunkat befolyásolni! Viszont ne is lihegjük túl a dolgot, mert az széthúzáshoz vezet.

Ez végszónak is jó lett volna, de ezt a szerepet egy hatalmas sikítás vette át.

Egyszerre rontottunk a bokrok közé a hang után. Egymást lökdöstük és tapostuk, mivel itt sokkal sötétebb volt, mint az úton. Ron kapcsolt elsőként:

– Állj! Füleljünk és szoktassuk a szemünket!

Semmit nem hallottunk, de lassan kezdtek körvonalazódni a növények.

– Keressünk valami szarásra alkalmas helyet!

– Meghibbantál, Ron?!

– A csajok is eszerint indulhattak neki, talán így megtaláljuk őket.

Logikus. Félelmetesen az... ilyen helyzetben. Közben Mark egy tisztás felé mutatott. Odacsörtettünk, és valóban ott feküdt a két lány a földön.

Erica mozgott, a tarkóját tapogatva próbált felülni. Eközben Mark Amy mellé térdelt, oldalára fordította, aztán fájdalmasan felüvöltött. Felpattant, és dühödten nekiugrott Chrisnek:

– Te ostoba, hülye fasz! – kapta el a grabancát.

– Mi van?! – próbálta értetlenül ellökni magától az őrzőngőt.

– Miattad van, te barom!

– Mi van miatta? – ugrott közéjük Ron.

– Amy... – zokogta el magát Mark, és erőtlenséggel földre rogyott.

Most értettem meg, hogy nem csupán nyugtatni akarta a pincében, hanem komolyabb érzelmek vezérelték. Közben Erica is összeszedte magát, és odamászott barátnőjéhez.

– Elvágták a torkát – állapította meg.

– Ennyit az összeesküvésükről – azt hiszem, az életösztön erősítette fel a cinizmusomat ebben a helyzetben. Így akadályozta meg az összeomlásomat.

– A kurva életbe! – tört ki Chrisből. – De mi közöm van ehhez?

– Az – szípogeta Mark, már nem támadólag, inkább némi önváddal –, hogy ha nem a hülyeségeden vitázunk, hanem figyelünk, mint előtte, talán megakadályozhattuk volna.

Hát igen! Úgy belemerültünk, hogy teljesen megfeledkeztünk a saját óvatossági tervünkről.

– Hülyék voltunk, de valószínűleg akkor sem tudtunk volna segíteni – próbált tárgyilagosan békíteni Ron. – Erica! Mi történt?

– Nem tudom. Leütöttek. Aztán... aztán meg már itt voltatok.

– Zach! – szólt Chris. – Ezek szerint elkezdte a játékot. Igazat mondott a köcsög.

– Tehát ez a kérdés eldőlt – vakargatta a fejét Ron.

– Ki kell nyírnunk! – ugrott fel bosszúszomjasan Mark. – Keressük meg!

– Hogyan? Ilyen sötétben nyomokat se találunk.

– Ha már szóba került a sötétség – váltottam témát –, én jobban érezném magam a holdfényes úton.

– Jogos! Inkább ott beszéljük meg a helyzetet!

– És Amy? – lett ismét kissé nyafogós Mark. – Csak nem akarjátok itt hagyni?

– Miért, mit kéne tennünk?

– Nem tudom... talán eltemethetnénk.

– Na, álljunk meg egy pillanatra! – vette rettentően határozottra a figurát Ron. – Kezdünk úgy beszélni és viselkedni, mintha a világ végén lennénk. Ez nem egy lakatlan sziget, és nem is egy őserdő! Itt vagyunk a civilizáció szomszédságában. Rendőrséggel és családdal.

– Ugyan már, hol?!

– Pillanatnyilag távolinak érezzük, de valójában közel.

– Honnan tudod? Gőzünk sincs róla, hol vagyunk!

– Onnan, hogy az egész országban nincs olyan lomberdős terület, amit ne népesítettünk volna be minimum száz éve.

– És akkor mi van?

– Vessük jól az eszünkbe, hogy továbbra is a civilizáció része vagyunk. Ha nem tesszük, meghibbanunk. Illetve ami még rosszabb, elvadulunk.

Csak ámultam. Persze tudtam, hogy nem hülye, de hogy ennyire átlássa a helyzetet...

– Értve vagyok?

– Persze! ... Csak... hogy jön ez Amyhez?

– Bízunk benne, hogy túléljük, a rendőrség megtalálja, a halottkém megvizsgálja, a család eltemeti. Mint bármely más gyilkosságnál civilizált országunkban.

– Tehát marad?

– Tehát marad. Menjünk vissza az útra!

Az ösvény mellett letelepedtünk, és rágyújtottunk.

– Tehát világosan levadásszuk Zach-et? – ragaszkodott Mark a bosszúhoz.

– Mikor virrad? – kérdezte Chris.

– Körülbelül egy óra múlva – nézte meg Ron a telefonját.

– El is állíthatták rajta az időt.

– A hold alapján nagyjából stimmel – erősítettem meg.

– Ez mit jelent?

– Nézd meg, honnan világítja meg a nap – magyaráztam. – Éppen csak a horizont alól, tehát mindjárt felkel.

– Tehát egy óra múlva vadászni indulunk – kötötte az ebet a karóhoz Mark.

– Nem látok rá esélyt, hogy megtaláljuk – szólt Ron.

– De hát épp te mondtad, hogy ha látnánk a nyomokat...

– Igen, ha azonnal utána tudtunk volna indulni. De reggel már nincs értelme.

– Akkor csak várjuk, mikor csap le újra?

– Nem egyszerűen várjuk, hanem felkészülten várjuk.

– De ha nem adunk rá alkalmat, nem fog támadni – kapcsolódott be Chris.

– Mi ezzel a probléma?

- Hát csak az, hogy az örültünknek hullá kell!
- Ez igaz.
- És ha ő öl, érkezik egy testvér. Ha viszont mi ölünk, az áldozat legyen inkább egy gyilkos. Ezért én Mark ötletét támogatom.
- Én is támogatnám, csak lehetetlennek érzem, hogy megtaláljuk.
- De időt nyerünk. Ez az idióta talán békén hagy minket, amíg úgy látja, hogy komolyan ölni akarunk.
- Jól beszélsz, de... mégis... – jött Ron már szinte menetrendszerű fejkavargatása. Aztán hirtelen felélénkült: – Megvan! – halkabba fogva folytatta: – Csapdát kell állítani neki!
- Hogyan?
- Megteremteni neki az alkalmat. Illetve, hogy azt higgye, lecsaphat, mi meg elkapjuk.
- Ez az! – lelkesedett Mark. – Kell egy csali hozzá, nem?
- Nem tudom, ezen gondolkozzunk! Találjuk ki a módját, és dolgozzuk ki jó alaposan, nehogy rosszul süljön el!
- Még a félhomályban is látszott, milyen látványosan törték a fejüket. Nekem azonban egész más felé járt az eszem. Rövid tépelődés után úgy döntöttem, meg is osztom velük:
- Miért nem ölte meg Ericát is?
- Mi van?! – riadtak fel tervezgetéseikből.
- Azt kérdeztem, miért nem ölte meg Ericát is?
- Elsőre is hallottuk, csak mit akarsz ezzel?
- Zach, aki elhatározta, hogy ő lesz az az egy, aki a végén marad, miért hagyta ki ezt a kiváló lehetőséget, hogy egyszerre két embert is eltakarítson az útjából?
- Honnan tudjam?
- Nem logikus. Ha én nyerni akarnék, tuti kinyírtam volna mindkettőt.
- Nem láthatunk Zach fejébe.
- Pedig nem ártana. Különben hogy akarjuk csapdába csalni?
- Beszélhetnél világosabban és konkrétan – türelmetlenkedett Ron.
- Felállítottunk egy képet Zach-ról, ehhez a történetek számomra nem kapcsolódnak logikusan. Ez azt sugallja, hogy az elméletünk alapjaiban hibás.
- És tudsz helyette másikat?

- Nem lehet nehéz találni.
- Akkor szerinted miért csak az egyik lányt ölte meg?
- Miért olyan biztos, hogy ő ölte meg?
- Hát ki a franc?! – ezt már szinte együtt háborogták felém.

Nem volt kedvem válaszolni, bármennyire is várták. Végül Erica kapcsolt:

- Azt akarod mondani, hogy én voltam?
- Én semmit sem akartam – dehogynem, persze, hogy ezen járt az eszem –, de ha már felvetted, nem is elképzelhetetlen.
- Te meghibbantál!
- Miért? Zsebkésed van.
- Mint ahogy mindegyikünknek!
- Csakhogy nem mi maradtunk kettesben Amyvel.
- Leütöttek!
- Miután elvágta a torkát, sikoltottál, aztán egy kicsit nekicsaptad a fejed a fának.

– Te beteg vagy! – kiabálta, és segélykérően nézett a többiekre.

Ők azonban bénultan bámultak hol rá, hol rám. Nem tudtak mit kezdeni ezzel a beszélgetéssel. Erica elkeseredve folytatta:

- Komolyan ezt gondolod?
- Nagyjából annyira ismerlek, mint Zach-et. Ez a verzió számomra ugyanakkora baromság, mint amit ti találtatok ki Zach-re. De valaminek mégis igaznak kell lennie!

Mivel Erica sem reagált, ránk telepedett a csend.

– Fingom sincs, mi az igazság! – ugrottam fel megunva a hallgatást. – Csak nem akartam, hogy tényként kezeljétek az okoskodásokat. Ha tervezni akarunk, minden lehetőséggel számolnunk kell. Azzal is, hogy lehet Erica is a gyilkos!

Ott kellett hagynom őket, úgy húsz méterrel odébb mentem az úton, szükségem volt egy magányosan elszívott cigarettára.

Hallottam, hogy beszélgetnek, de most nem érdekelt. Már görcsölt az agyam. Élveztem, hogy le bírtam állítani a túlpörgését, és jó néhány percig sikerült nem gondolnom semmire. Ettől kissé megnyugodtam, és visszatértem hozzájuk.

– Igazad van – vont be azonnal a beszélgetésbe Ron –, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ennyire elvakítson minket egy feltételezés.

– Én sem haragszom – szólt Erica –, megértem, hogy ezzel a lehetőséggel is számolnotok kell.

– Közben felmerült egy harmadik is: tehetne akár az elmebeteg is.

– Akkor már hívott volna minket – reagáltam kapásból, hisz ez az én fejemben is megfordult már.

– Nem törvényszerű. Talán épp arra számít, ha nem jelentkezik, egymás gyanúsítgatásával végre beindul a játék.

– Beindulhat úgy is, ha megmondja, melyikünk tesóját küldi ide.

– Oké, mindegyik verziónk sebezhető valahol. Mivel elég durva örületbe csöppentünk, nem feltétlenül a logika mozgatja az eseményeket. Tehát egyik lehetőséget sem zárhatjuk ki.

– Ebben a formában teljesen egyetértek.

– Rendben, ezt tehát mindannyian elfogadtuk. Mi mégis arra jutottunk, hogy Zach-nek megpróbálunk csapdát állítani.

– Miért is?

– Egyszerű: ha nem ő a gyilkos, nem fog lépre menni. Akkor mi feleslegesen tervezgettünk. De ha kap az alkalmon, akkor biztosak lehetünk benne, hogy nem ártatlan.

– Jól hangzik. Konkrét elképzelés?

– Az még nincs. Mindössze addig jutottunk, valószínűleg nem ússzuk meg azt, hogy valamelyikünknek vállalnia kell a családi szerepét.

– Az pedig nem kis kockázat. Oké, gondolkozzunk ebbe az irányba, de azért lenne egy másik javaslatom.

– Éspedig?

– Hogy közben haladjunk! Mégiscsak több esélyünk lehet, ha elérünk egy lakott települést.

– Igaz, hisz' úgy is dumálhatunk. Meg bármit is találunk ki, világosban biztonságosabb. Úgyhogy legalább hajnalig szerintem is menjünk!

Így hát folytattuk utunkat a feltételezett város felé.

Próbáltam kitalálni valami okosat, de nemigen bírtam befolyásolni gondolataim irányát. Agyam nem akart kiutat találni, inkább detektíveset játszott. Végül ez sem lett eredménytelen:

– Már el tudom képzelni, hogy Zach csak az egyik lányt ölte meg.
– Ne ezzel foglalkozz már! – dorgált meg Ron.
– Nem tehetek róla, ezeken jár az eszem. Szerintem azért ez sem haszontalan.

– Na jó, mondd!
– Ő is akarhatja, hogy minél többen túléljük. Csak lehet, hogy ő kapott határidőt... vagy konkrétan lett megzsarolva, mint mi. Tehát gyilkolt, mert kényszerítve volt, de nem akart többet a szükségesnél.

– Ez is lehetséges. Változtat ez valamin?
– Nem tudom, csak úgy eszembe jutott.
– Én nem öltem meg senkit – fordult felém Mark. – Ha neked meg kellene tenned, kit választanál, engem vagy Zach-et?

– Oké, igazad van! Ha ő ölte meg Amyt, mindegy milyen indítékkal tette: bűnös. És akkor neki kell meghalnia. Ígérem, mostantól megpróbálok a csapda-tervre koncentrálni.

Gondolatokba mélyedve, de azért tempósan haladtunk tovább. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy Chris tekergeti a fejét, valamit keresve forgolódik. Végül meg is állt:

– Hol van Lance?
Tanácstalanul nézegettünk körül.
– Basszátok meg, arról volt szó, hogy figyelünk egymásra! – dühöngött Ron, majd megenyhült: – Bocs, ez rám is vonatkozott.

– Biztos, csak megállt csövelni.
– De hát miért nem szólt?!
– Ez most mindegy, inkább szólongassuk! – javasoltam.
– Lance! Lance! – kezdtük halkán, és mivel nem kaptunk választ, egyre hangosabban. Végül már kiabáltuk.

Semmi.
– Mióta nincs velünk? – kérdeztem.
Kiderült, csak az a biztos, Amy halálánál még ott volt.
Igen, Lance szerény, jelentéktelen figura volt. A jelenléte sem szokott feltűnni, nemhogy a hiánya.

– Keressük meg!
Elindultunk visszafelé.
– Sose volt beszédes, most azért megszólalhatott volna a hülyéje – morgott Mark.

– És ha nem hülye? – kérdezte komoly fontossággal a hangjában Chris.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy szándékosan maradt le. Azaz egyszerűen lelépett.

– Akkor megölik, mint Dave-et.

– Igen, ha menekül. De ha így játszik, akkor nem.

– Ezt hogy érted?

– Mondjuk, csatlakozik Zach-hez. Vagy ugyanazzal a módszerrel akar dolgozni.

– Áá! Nem ilyenek ismertük meg.

– Basszus! Semmilyennek se ismertük meg! Soha nem mutatott magából semmit. Fingunk sincs, milyen lehet belül.

– Ráérünk ezzel a lehetőséggel akkor foglalkozni, ha nem találjuk. Most inkább keressük! – szólt közbe Ron.

– Csak nehogy közben lecsapjon ránk!

– Maradjunk együtt, figyeljünk és vigyázzunk egymásra!

– Oké, tudom, ez az alapszabály – gúnyolódott Chris enyhe sértettséggel, hogy nem veszik komolyan.

Benézegettünk az út menti bokrok közé, de hiába.

– Most visszamegyünk egészen Amyig – nyavalygott Mark.

– Van jobb ötleted?

– Miért nem keressük beljebb is?

– Minek ment volna oda?

– Mondjuk szarni.

– Azért sem kellett volna a sűrűjébe mennie.

– Miért? Ha szólni szégyellt, akkor a seggét mutogatni még inkább.

– Jó, ha nem lesz meg, megnézzük beljebb is.

– Én kezdem reálisnak látni Chris felvetését.

Erica zárta le ezt az értelmetlen párbeszédet egy távolabbi bokor felé mutatva:

– Ott van valami!

Odasiettünk, és az a valami a fekvő Lance volt.

Én ahogy megláttam, el is fordultam, nem voltam rá kíváncsi, ahogy forgatják, vizsgálják. Így csak hallottam a megállapításukat, hogy leszúrták.

Rövid gyászos csend után Ron szólalt meg:

– Gyerekek, ezt már kurvára komolyan kell venni!

- Miért, eddig hülyéskedtünk?
- Nem, de flegmák, lazák, felelőtlenek voltunk. Sokkal, de sokkal fegyelmesezettebbeknek kell lennünk. Különben szépen egyenként kipurcanunk.
- Igazad van!
- Most húzzunk innen, napfelkeltéig jussunk minél messzebbre. Addig gondolkozzunk, és akármennyire is szar ötleteink lesznek, az egyiket valósítsuk meg! Én nem akarok abban reménykedni, hátha nem engem vadásznak le. Remélem, ennél jobbat is ki tudunk találni.
- Élénk helyeslésnél egyelőre egyikünknek sem futotta többre, így hát elindultunk.
- Lance gyilkosa egyikünk sem lehetett – szólalt meg közben Erica. – Lekerültem a gyanúsítottak listájáról?
- Mivel nem feltétlenül sorozatgyilkost keresünk – feleltem –, javasolom, kezeljünk külön minden esetet.
- Tehát Amy gyilkosa továbbra is lehettem én?
- Ugyan Lance után ezt kevésbé tartom valószínűnek, de azért el nem vetném.
- Oké, csak, hogy tisztában legyek veled.

Hajnalodott. Nem haladtunk túl sokat, hiszen jobbára csak bandukoltunk. Fáradtak is voltunk, meg próbáltuk inkább az agyunkat járatni. Kevés eredménnyel. Merült fel ugyan egy-két ötlet, de mind használhatatlannak bizonyult.

- Most, hogy kivilágosodott, újra körül kéne nézmem egy fa tetejéről – vettem fel.
- Jó gondolat – felelt Ron. – Mít keresnél?
- Valami civilizációra utaló jelet. Templom- vagy víztornyot, utat vagy vasutat, füstöt vagy ilyesmit.
- Szerintem nem csak a távolban kéne keresgélned, hátha meglátod Zach-et – szólt Mark.
- Áá, ha figyel minket, s észreveszi, hogy kezdek mászni, bizonyára elrejtőzik.
- Akkor felmászok én is egy másikra – javasolta Chris –, kicsit odébb, és két látószög elől nehezebb elbújnia.
- Ez jó terv, csak akkor veszélyesen szét kellene válnunk.

– Ugyan! Elég csak ötven méterre elmennünk különböző irányba, és így mindkettőnket láthatjátok.

– Jogos. Akkor keressünk két alkalmas fát nagyjából száz méterre egymástól, ti felmásztok, mi meg megállunk a kettő között, és figyelünk benneteket.

Így is cselekedtünk. Én előrementem, Chris pedig visszafelé.

Ahogy elkezdtem mászni, egyből fürkésztem a környéket. Arra gondoltam, ha Zach nem kapcsol elég gyorsan, vagy nem talál azonnal búvóhelyet, talán észrevehetem.

Nem volt szerencsém, ezért tovább haladtam felfelé. Szomorúan kellett megállapítanom, hogy a fák teteje öt-hat méterrel magasabban volt, mint a legfelső ág, ami még elbírt. Tehát esélyem se volt bármit is meglátnom a távolban.

– Valamit mintha látnék – kiáltotta Chris.

Legnagyobb megdöbbenésemre a többiek rövid tanakodás után elindultak felé. Mit szépítem, olyan pánik tört rám, majd beszartam. Azt beszéltük meg, hogy senkit nem hagyunk magára, hát erről most elég szépen megfélemedtek. A félelemtől megnövekedett erőmmel úgy menekültem lefelé, mint egy csimpánz.

És akkor egy óriási üvöltés, ágreccsenések és egy tompa puffanás. Láttam, ahogy a többiek futásnak eredtek. A rettegéstől félőrülten szinte egy pillanat alatt leértem, nem érdekelték horzsolások, karcolások, csak mielőbb utolérjem őket. Veszettül rohanni kezdtem az egyedüllet elől.

Utólag visszagondolva, az egész nem lehetett több tíz másodpercnél, de akkor nagyon hosszúnak tűnt. Meg azt hittem, menekülnek, pedig hülyeség, mert akkor felém futottak volna.

Chris fájánál ácsorogtak, mikor beértem őket. Épp akkor állt fel Erica a már jól ismert mozdulatával a földön fekvő test mellől.

– Baleset? – kérdezte Ron.

– Menj a francba, Ron, az örületbe kergetsz ezzel! Attól még, hogy meg tudom állapítani, hogy van-e pulzusa, még nem vagyok törvényszéki orvos.

– Jól van, na! Azt hittem, talán láttál valami furcsát.

– Furcsát?!? – sipította Erica. – Fél nap alatt a negyedik barátomról állapítom meg, hogy halott! Mi furcsát akarsz még?!

– Oké, nyugi. Majd megvizsgálom én. Tudnunk kell, simán csak leesett, vagy kapott hozzá segítséget.

Ezzel le is térdelt Chris mellé, és elkezdte vetköztetni. Még azt láttam, hogy Erica lehiggadva csatlakozik hozzá, de ez nekem már sok volt. Elfordulva gyújtottam rá.

– Nem látjátok, hogy áll a nyaka?! – kiáltott rájuk Mark idegesen. – Tuti kitorste, nyilván attól halt meg!

Ezt csak magam elé képzeltem, de ez is elég volt ahhoz, hogy térdre rogyjak, és kiereszem felforduló gyomrom tartalmát. Nem szoktam hányni, a legdurvább piálások után sem, az események azonban legyűrtek. Már nem bírt megvédeni a cinizmusom se. Kezdtém összezuhanni. Szerencsére ezt ott azonnal észleltem, ezért bizakodtam, előbb-utóbb össze tudom kapni magam.

– Persze, látjuk – zajlott közben tovább körülöttem a beszélgetés –, csak idegenkezűsége utaló nyomokat keresünk.

– Mit? Nyilvánosságot? Vagy golyó ütötte lyukat?

– Mit tudom én! Cseszd meg, ezzel nem segítesz, inkább kussolj!

Mindenki egyre idegesebb lett. Belül én is, még akkor is, ha pillanatnyilag csak a torkomat keserítő hányástól krájkogtam.

– Ez a seb a homlokán túl tiszta és horzsolásmentes – fordult Ericához Ron –, nem származhat a fától.

– Beüthette földet éréskor is.

– Csakhogy itt nincsenek kövek a földön.

– Mire gondolsz?

– Talán megdobhatták.

– Persze! – gúnyolódott Mark. – Homlokon, elsőre, jó tíz méter magasan. Ki képes erre?

– Oké, csak próbálok megfejtetni. Mondjál okosabbat!

– Csúzli – vettem oda két bokákolás között.

– Hááát... – békélt meg Mark – úgy már nem is elképzelhetetlen.

– Valahogy így lehetett. Van más ötlet? – nézett körül köztünk Ron. Nem kapott választ. – Akkor egyelőre fogadjuk el ezt a verziót! Viszont nagyon szorul rajtunk a hurok, sürgősen ki kell tervelnünk valamit.

– Jézusom! Muszáj ezt itt?! – tört ki belőlem. – Nem húzhatnánk el innen a közeléből?

– Dehogynem. Persze, menjünk vissza az útra!

Még az ösvényen is elcsaltam őket egy darabig, hátha kevésbé érzem magam pocsekul, aztán körben letelepedtünk.

– Foglaljuk össze a helyzetet! – vágott bele Ron. – Ezúttal bizonyosan nem lehet közöttünk a gyilkos.

– Én egyedül voltam – szóltam közbe. – Leszedhettem a másik fáról.

– Száz méterről? Most mit hülyéskedsz?

– Csak felvettem a lehetőséget. Nehogy az legyen, hogy csak másokat bírok gyanúsítani.

– Ezeken a sértődős dolgokon már egyszer túlléptünk, ne kezd újra! De legyen: sokadlagos verzióként fogadjuk el, hogy lelőhetted Christ száz méterről a fák sűrűje között. Jó így?

Szó nélkül vállat vontam.

– Tehát Zach-nek kellett lennie. Van más vélemény?

– Willy? – dobta be Erica a kérdést.

– Anélkül, hogy ideküldte volna valamelyikünk testvérét? Anélkül, hogy telefonálna, fenyegetne? Nem hinném. Amikor ő ölt, azonnal fel is hívott minket. Dave óta nem jelentkezett. Én ezt úgy értelmezem, hogy elégedett a fejleményekkel.

– Logikusan hangzik.

– Tehát megállapíthatjuk, hogy Zach a gyilkos?

Várt egy ideig a válaszra, ehelyett egy SMS-jelző hangot kapott. Hangosan felolvasta:

– „Bizony elégedett! Már most, és még ennél is jobb lesz...”

– Dögölj meg! – és még pár ennél jóval durvább szitkozódást is elengedtünk, mire lecsillapodtunk.

– Tehát tényleg nem ő tette.

– És még mindig hall minket.

– Oké, még egyszer megkérdezem: egyetértünk abban, hogy Zach a gyilkos?

Rövid habozás után úgy döntöttem, lesz, ami lesz, megosztom, mi jár a fejemben:

– Nekem lenne még egy verzióm. Legalábbis az én szempontomból.

– Ezt hogy érted?

– Arra gondoltam, lehetséges, hogy ti hárman szövetkeztetek, és kinyírtátok Christ.

Nem hibbantam meg, abszolút tisztában voltam azzal, hogy ha ez igaz, magamban kellett volna tartanom. Egyszerűen nem volt erőm harcolni, taktikázni, konspirálni. Tisztán akartam látni, még ha az lesz életem utolsó képe, akkor is.

Döbbsen néztek egymásra, de hiába fürkészttem a tekintetüket, nem bírtam eldönteni: azért, mert hülyének néznek, vagy, mert lebuktak.

Aztán Mark felállt, s kinyitotta a bicskáját:

– Ha már rájött, essünk túl rajta!

Ezzel el is indult felém. Igazából megint csak nyomozósat játszottam, nem vettem túl komolyan az elméletemet, így alig kaptam levegőt, mikor szembesültem a valóságtartalmával.

Mivel rettenetesen gyenge voltam, és borzasztóan elegendem volt mindenből, megadóan hanyatt feküdtem, s becsuktam a szemem.

Minden másodperc várakozással egyre feszültebb lettem, a szívem majd kiugrott a helyéből. „Na mi van? Mi a francra várnak?”

Semmi. Óvatosan kinyitottam a szemem.

Mark ült a fejem mellett, és késével a körmeit piszkálta.

Felkönyököltem, kérdően ránéztem.

– Remélem – szólt rém nyugodtan –, ezzel ezt a verziót törölhetjük.

– Menj a picsába! – ordítottam, miközben felugrottam, s dühödten rugdaltam az út menti gazokat. – Majd beszartam, míg vártam a halált.

Aztán üvöltve a többiekhez fordultam:

– Ti meg hagyátok?! Élveztétek?!

– Így legalább elhiszed, hogy ez nem hármunk összeesküvése – szólt higgadtan Ron. – Akkor most nyilván megöltünk volna.

– Finomabban is közölhattétek volna.

– Maradt volna benned némi kétség, s azon őrlődött volna az agyad. Nekünk pedig most mindannyiunk tiszta fejére szükségünk van, hogy kitaláljunk valami okosat.

Utólagos belemagyarázás, egyszerűen csak szívattak. Ennek ellenére igaz, és segített is abban, hogy összeszedjem magam.

Ron kissé teátrálisan nagy levegőt vett megszólalása előtt:

– No, akkor kezdjünk neki újra! Úgy tűnik, nem tudunk eléggé óvatosak lenni és vigyázni egymásra. Ha nem teszünk semmit, Zach egyenként kivégez minket, mielőtt elérnénk valami lakott helyre.

Kérdő körbenézésére egyetértően bólogtunk.

– Tehát mielőbb el kell kapnunk.

Ismét csak helyeselni tudtunk.

– Megtalálni szinte lehetetlen, ezért elő kell valahogy csalnunk. Erre pillanatnyilag csak egy ötletem van: elhíttetni vele, hogy valamelyikünket megölheti.

– Úgy érted, alkalmat teremtünk neki, de közben felkészülten várjuk?
– vettem fel a gondolatfonalát.

– Igen.

– Van konkrét elképzelésed is?

– Olyasmire gondoltam, hogy egy útelágazásnál rendeznénk egy látványos veszekedést, és az egyikünk másfelé indulna el. Zach nyilván a magányost tartaná szemmel, így a többiek a bokrok közt észrevétlenül követhetnék.

– Ez jól hangzik. De melyikünk lesz a csali?

– Nem tudom. Erica nem lehet, mert nem túl hihető, hogy egy lány egyedül vállaljon külön utat. Bármennyire is meg van győződve arról, hogy az a helyes.

– Ez igaz. Akkor mi, fiúk húzzunk sorsot! – lelkesedett Mark.

– Ne kapkodjunk! – hűtöttem le. – Azért van még ezen mit átbeszélni.

– Halljuk az aggályaidat!

– A csali nagy kockázatot vállal.

– Nem mondog? – gúnyolódott Mark, de nem vettem fel.

– Ezzel semmi gond, másképp nem lehet. Alapból benne van a pakliban, hogy mire a többiek reagálni tudnának, a csali már meg is halt.

– Ez a veszély nyilván fennáll. De ha nincs jobb ötlet, ezt tudomásul kell venni.

– Így van! Nem is ez aggaszt.

– Hanem?

– Mi van, ha a csapat nem is akar közbeavatkozni?

– Miiii?

– Úgy döntenek, hadd pusztuljon a csali, egy kört ismét túléltek.

– Miért tennének ilyet? Ettől a Zach-probléma még nem oldódna meg

– Ron élvezte ezt a több oldalról megközelítéses gondolkodást.

– Időt nyernének.

– Semmire sem mennének vele. A városig akkor sem érnének el, hárman meg még nehezebb lenne lekapcsolniuk Zach-et.

– Jogos. Pont ezért kötekedek, hogy gondoljunk végig mindent, nehogy valaki meggondolatlanul hülyeséget csináljon, és annak valaki más igya meg a levét.

– Tudom.

– És ha nem szándékosan teszik? – végig akartam járni a terv minden sebezhető pontját. – Egyszerűen gyávaságból vagy félelemből nem lépnek közbe?

– Ahhoz egyszerre három embernek kellene begyulladnia. És ha tudatosítjuk bennük, hogy ezzel mennyivel rosszabbul járnak, talán elkerülhető.

– Mindenki tudatosult? – néztem körbe, mire határozottan bólogattak. – Oké, akkor más: mi van, ha a többiek nem is követik a csalit?

Válasz helyett csak értetlen tekinteteket kaptam.

– Egyből elindulnak a másik irányba, és mire Zach végez, már jelentős előnyre tehetnek szert.

– Bízunk kéne egymásban.

– Egy ilyen buta játékban nem kellene a bizalomra építeni.

– Adhatunk jeleket egymásnak – szólt hozzá Mark.

– Amiket Zach is hallana.

– Ki lehet találni olyat, amit nem tud megkülönböztetni az erdő zajától.

– És akkor mi hogyan tudjuk?

– Úgy, hogy mi tudjuk, hogy mire figyeljünk.

– Oké, erre ez megoldás lehet, de beugrott még valami: Zach is gondolhatja azt, hogy ha az egyedül levő után megy, addig a többiek megléphetnek, és inkább a három nyomában marad. Így azonnal átlátja a csapdát, mikor elkezdik követni a csalit.

– Ez igaz.

– Viszont nem veszítünk semmit – kapcsolódott be Erica. – Bukott a tervünk, és ennyi. Majd próbálunk másikat.

– Azért valamit mégis veszítünk – nagyon belejöttem. – Megtudja, hogy vadászunk rá, és óvatosabb lesz. Ha már számít rá, nemigen lephetjük meg.

– Ez is igaz – ismerte el Ron. – Bebizonyítottad, hogy a terv több dolog miatt is megbukhat. A kérdés: van-e ennél jobb ötlet?

Egy darabig erőltettük az agyunkat, de nekem csak jóval gyatrább megoldásaim születtek. Gyanítom, a többieknek is, mert erősen hallgattak.

– Akkor megpróbáljuk? – Egyetértően bólogtunk. – Akkor induljunk a legközelebbi elágazásig!

Alig néhány percet haladtunk, mikor szokatlan hangokat hallottunk balról. Egyszerre torpantunk meg, és a zaj irányába fordultunk. Mintha valami nagytestű lény csörtetett volna a bokrok között.

– Nyugi, csak én vagyok! – kiáltotta Zach.

A következő pillanatban fel is bukkant az alakja néhány méterrel mögöttünk.

„De gyorsan bevált a tervünk!”, akartam volna benyögni, de Mark belém fojtotta azzal, hogy azonnal nekiugrott. Villámgyorsan földre vitte a meglepetésében mozdulni sem tudó Zach-et, és cséphadaróként püfölni kezdte, ahol csak érte.

Nem kis erőfeszítésünkbe került Ronnal, mire le tudtuk szedni róla.

– De hát miért? – üvöltötte. – Hisz megölte Amyt!

– Miről beszélsz? – értetlenkedett sérüléseit tapogatva Zach.

– Ne játszd meg magad, te szemét gyilkos!

– Nyugalom! Előbb hallgassuk meg! Nyilván okkal jött közénk – próbált rendet teremteni Ron.

– Persze! Hogy minket is kinyírjon!

– Nyugi – ezt már Mark fülébe súgta –, szükségünk van információkra! Ha közben kiderül, hogy valóban ő tette, elintézzük.

Ernyedő izmai jelezték, hogy felfogta, és ideiglenesen hajlandó megbékélni. Óvatosan elengedtük, és valóban nyugton maradt.

– Oké, üljünk le és beszéljessünk!

Ron cigarettát kínált körbe, majd folytatta:

– Szóval... miért is jöttél ide?

– Mi ez? Vallatás? – háborgott Zach.

– Mivel nemigen tudunk elképzelni más gyilkost, veheted akár annak is.

– Fasza...

– Mint láthatod, megkaptad az esélyt, hogy tisztázd magad. Még Marktól is, akinek nyilvánvalóan a legjobban fáj Amy elvesztése. Tehát érdeklődéssel hallgatunk.

- Én nem öltem meg senkit!
- Halottaink pedig vannak. Akkor szerinted mi történt?
- Fogalmam sincs!
- Nincs, a faszt nincs! – ugrott fel Mark, de mivel számítottam erre, azonnal elé álltam. – Hazudsz! – kiáltotta a vállam fölött.
- Higgadjunk le! Nem lincselünk! Maradjunk a józan ész talaján! – Ron szavaira visszaültünk. – Akkor kezdjük az elején, meséld el, mi történt veled!
- Végre, épp erre voltam kíváncsi én is.
- Mi a francnak, ha eleve így álltok hozzá.
- Itt most nincs helye a sértődésnek. Próbáljuk meg együtt összerakni a képet! Csak akkor lehet esélyünk. Te pedig csak úgy igazolhatsz az ártatlanságodat, ha beszélsz. Tehát: hazamentél a játszótérrel... – adta meg a kezdőlökést.
- Kicsit szarul voltam, de otthon jobban lettem. Unatkoztam, és visszaindultam.
- A faszt! Benne vagy te is!
- Mark! – kiáltott rá Ron. – Hagyjuk végigmondani! Esetleg belekérdezzünk, de nem kötözködünk. Világos? – Mark lehajtott fejjel adta meg magát. – Folytathatód.
- Már nem voltatok ott, s miközben tépelődtem, két kopasz napszemüveges gorilla lépett hozzám. Szó nélkül megragadtak, bevágtak egy autóba, betömtek a szám és bekötötték a szemem. Sokáig furikáztunk, bár úgy éreztem, csak megtévesztésként keringtek, s valójában nem is mentünk messzire. Azután becipeltek valahova, leültettek, és ott volt Willy.
- Ismered?
- Nem volt ismerős a hangja. A kötést csak itt, az erdőben vették le a szememről.
- Mit mondott?
- Tulajdonképpen ugyanazt, mint nektek.
- Ezek szerint hallottad a telefonbeszélgetéseinket?
- Persze, végig ott voltam egy helyiségben vele. De nemcsak azt, hanem minden egymás közötti szavakat, meg egyéb zajaitokat.
- Tehát tényleg megvan hozzá a technikai háttere.
- Sőt, amiket még hallottam tőle, az alapján az derült ki, hogy lát is benneteket. Illetve most már bennünket.

- A kurva életbe, ez tényleg nem kispályázik!
- Nem bizony. Ott helyben vagy öt-hat embernek dirigált. Telefonon vagy rádión meg tán húsznak is.
- Ekkora technika és apparátus... – vettem át a kérdezést. – Ebből az következik, képes végigvinni a tervét, igaz?
- Igen.
- Közben fel kellett állnom járkálni, úgy jobban ment a gondolkodás.
- Ezek szerint az egymilliót is képes kipengetni?
- Neked már megint ezen jár az eszed?! – hordott le Erica.
- Én beszélek róla, de ez nem jelenti azt, hogy érdekel. Viszont nem lehetetlen, hogy valamelyikünk fejében ez komoly motivációs tényező.
- Oké, jogos.
- Örült? – fordultam ismét Zach felé.
- Kétségtelenül.
- Tehát: örült, gazdag, elszánt, felkészült – újra sétálgattam. – Addig nem nyugszik, míg csak egy marad, ugye?
- Nem valószínű.
- Hirtelen elé ugrottam és az arcába bámultam:
- Kaptál személyre szóló utasítást, fenyegetést, zsarolást?
- Nem! – állta ugyan a tekintetem, de erővel, és nem őszinteséggel. A teste láthatóan el akart fordulni, de legyőzte. A hangja is mesterségesen volt határozott.
- Hazudsz!
- Ebből nekem elegendem van! – pattant fel, de Mark résen volt. Szorosan átkulcsolva földre teperte, és ott is tartotta.
- Ha válaszolsz, elenged, ha nem, megöl.
- Megijedtem magamtól. Élveztem, ahogy uralom, sőt, irányítom a dolgokat.
- Azt mondta – sírta el magát Zach –, ha nem leszek aktív, az én öcsém lesz az első, akit bedob a játékba.
- És ezért megölted Amyt, igaz? – vált egyre agresszívvá Mark.
- Neeem! – üvöltötte Zach zokogva. – Senkit nem öltem meg! Nem tudok! Nem is vagyok rá alkalmas.
- Engedd el! – utasítottam halkán Markot, aki kialakult tekintélyem hatására engedelmeskedett is.
- Próbáltad? – kérdeztem a teljesen összezuhant Zach-et.
- Nem, csak gondoltam rá.

- Miért jöttél ide?
- Nem jöttem, hoztak.
- Úgy értem, ide hozzánk.
- Mert már nagyon féltem egyedül.
- Miért nem jöttél egyből, mikor kivettek az erdőben?
- Mert akkor meg attól féltem.
- Tehát követtél minket?
- Igen.
- Akkor látnod kellett a gyilkosságokat.
- Nem. Mindig olyan messze voltam, hogy csak az úton levőket láttam. Sőt gyakran őket se, csak az ösvényt követtem.

Leültem Ron mellé és rágyújtottam. Azt hittem ő is kérdezni fog, de csak ennyit szólt hozzám:

- Hihető.
- Az – feleltem kimerően, majd lassan felálltam.

Élveztem, hogy mindenki a véleményemre vár. Azt hiszem, a járkálásom is teátrálissá vált.

– De! – emeltem fel a mutatóujjam. – Mi nem tudtuk, hogy profi az emberünk... ő igen – keményen Zach-re mutattam. – Mi azt hittük, többen is megúszhatjuk... ő felismerte, csak egy maradhat. Mi kételkedtünk az egymillióban... ő megtapasztalta, hogy lehet neki annyija. Mi reménykedhettünk abban, hogy más testvére lesz az első... ő nem. A motivációja nagyságrendekkel nagyobb bármelyikünkénél.

- Ez bizony igaz – helyeselték a „régiek”.
- Nem jött azonnal közénk. Igen, innen jóval nehezebb gyilkolni. Most már, hogy egyre jobban vigyázunk, és talán vadásznánk is rá, inkább idejött. Ölni persze továbbra is nehéz, de lehet ármánykodni, konspirálni. Gondolhatta, hogy az önkéntes megjelenése ártatlanságot sugall, s ezzel megteveszthet minket.

– Logikus.

– És mindez csak ráadás arra, hogy eleve őt gyanúsítottuk elsősorban, hisz már az ideérkezése előtt is minden ellene szólt.

Senki nem reagált, nem volt ellenvélemény.

– Ti meghibbantatok! – törte meg a vészjósló csendet Zach, miközben rémülten nézett hol egyikünkre, hol másikunkra. Miután felmérte a helyzetét, felugrott: – Menjetek a piczába!

Futásnak indult, de Mark nyitott bicskájával csak erre várt. Sőt! Az a gyanúm, Zach érkezése óta csak erre várt.

Gyorsan utolérte. Ron is utána rohant.

– Gratulálok, ügyész úr! – lépett lassan hozzám Erica. – Vádbeszéde halálos ítéletet eredményezett.

Csak álltam leforrázva. Ez nagyon nem dicséret volt, bármennyire is szerettem volna annak hallani. Le se bírom írni, mennyi gúny, mennyi megvetés volt halk hangjában.

Az előbb még szinte mindenképpen felettinek képzeltem magam, most meg szerettem volna apró pici ponttá zsugorodni. Hogy ezt a lehető legjobban megközelítsem, lekuporodtam egy fa tövébe.

Visszaértek a fiúk. Ron meggyötörten, Mark viszont kifejezetten büszkén.

– Mi van? – kérdezte rám mutatva.

Erica vállat vont.

– Ezt kellett tennünk, nem?

Nem feleltem.

– Ezt beszéltük meg, nem? – piszkált Mark egyre hangosabban és erőszakosabban.

Továbbra sem tudtam mit mondani.

– Te mondtad, hogy ő a gyilkos, nem?

– Nem... én csak... – hebegtem erőtlenül. Próbáltam magyarázni, kibúvót találni, de semmi nem jutott eszembe. Nem is juthatott, mert csak egyféle válasz lehetett igaz, az hogy „De igen!”. Kapálóztam ellene, nem akartam beismerni. Megkíséréltem legalább a felelősséget megosztani:

– Miért nem vitatkoztatok? – sírós lett a hangom, hiába küzdöttem ellene. – Levezettem egy feltételezést a saját logikám szerint. Egy szóval sem mondtam, hogy csak is így történhetett.

– Pedig úgy hangzott – motyogta Mark a bajsza alatt.

Csak szipogni tudtam, mert igaza volt. Ott visszhangzott az agyamban, ahogy szinte kinyilatkoztatásként közöltem, milyen eredményre jutottam. Csak úgy sugároztam logikám diadalát, megfellebbezhetetlenül.

Ez bizony az én saram volt egyes egyedül.

– Azzal, hogy elfutott, gyakorlatilag beismerte bűnösségét – nyugtatgatott Ron.

– A faszt! – kiáltottam. – Csak a tehetetlenségét ismerte be.

Mindannyian szótlanúságba merültünk. Talán akkor tudatosult bennünk, hogy elkövettük első közös gyilkosságunkat. Mert ez bizony közös volt, nem húzhatom ki magam belőle. De még a szinte egy szót sem szóló Erica sem, épp a hallgatásával lett cinkosunk.

Ron szedte össze magát először:

– Induljunk! Most gyorsabban haladhatunk, nem kell külső támadástól tartanunk.

– Hurrá! Helyette félhetünk magunktól...

És ezúttal nem csak a cinizmus beszélt belőlem. Gyilkosok lettünk, innentől bármelyikünk bármire képes lehet. Mindegyikünk tisztában volt ezzel, mert még egy apró megjegyzéssel sem reagáltak.

Némán bandukoltunk. Sietnünk kellett volna, de mindenki annyira befordult, hogy csak erre a komor poroszkálásra voltunk képesek.

Egy negyed, vagy talán egy fél óra is eltelt így, mikor Erica megszólalt:

– Szerintetek bűnösök vagyunk?

– Hogy a picsába ne lennénk! – feleltem ingerülten. – Mindannyian! És egyformán, függetlenül attól, hogy konkrétan melyikünk követte el.

– Ezt tudom – maradt bánatos halk Erica. – Azt is, hogy míg élünk, ettől nem szabadulhatunk. Most arra vagyok kíváncsi, jogilag azok vagyunk-e.

– Mit számít ez?!

– Engem érdekel. Ha túlélnék ezt a szart, elítélhetnek minket ezért?

– Nem tudom – úgy tűnt, Ront izgatta a kérdés, velem ellentétben. – Tulajdonképpen kényszerítve voltunk.

– És ez felment minket? Így vagy úgy, de akkor is elkövettük.

– A katonákat sem csukják le háború után.

– Azért az nem ugyanaz.

– Tudom, de jobb hasonlat nem jut eszembe. Nemigen lehetett erre precedens. A lényeg, hogy nem tehattünk mást.

– Biztos?

– Na ne szórakozz! Ha tudtál más megoldást, miért csak most mondd?

– Dehogyan tudtam. De utólag kiokoskodhatják, mit kellett volna tennünk. Kívülállók, akik nem élték át ezt, de kurva bölcsnek képzelik magukat.

– Nem hagyhatják figyelmen kívül az adott helyzetet. Egy jó ügyvéd meg tudja értetni, hogy nem volt más lehetőségünk.

– Egy jó ügyész meg az ellenkezőjét – motyogtam inkább csak magamnak, mégis sikerült vele berekesztenem ezt a beszélgetést.

Megcsörrent a telefon, Ron már rutinszerűen egyből kihangosította:

– Agyalhattok ezen, de azon a bizonyos tárgyaláson csak az egyikőtök lesz vádlott. A többi: halott. Viszont annak az egynek jók lesznek az esélyei, annyi pénzből bőven futja jó ügyvédre. Na de nem ezért jelentkeztem. Igen befordultatok... Ami nem baj, akár még érdekes is lehet, hogy ki miféle állatként jön ki belőle idővel. Csakhogy ehhez nincs türelmem, unatkozom. Kaptok tíz percet... Utána eggyel kevesebben lesztek. Ha ezt ti oldjátok meg, mehet minden tovább. Ha én, jöhet az egyik kistesó... Ja, ha netán eddig nem mondtam volna, a halottak testvérei biztonságban vannak, tuti nem kerülnek játékba. Lehet akár önfeláldozónak is lenni... De nem öngyilkosnak! Az ugyanazzal jár, mintha nekem kellett volna megtennem. Nem hullákat akarok, hanem gyilkosokat. Érthető voltam?

Csak egy fásult, beletörődött „igen”-re futotta Ron erejéből.

Beep-beep-beep...

Elgyötörtén és elkecseregetten ültünk le egy cigire. Erica azonban vagy öt méterre tőlünk állva maradt.

– Te nem akarsz részt venni a megbeszélésen? – kérdezte Ron.

– De, csak inkább innen.

– Miért is?

– Mert lány vagyok. Velem a legkönnyebb végezni.

– Fizikailag igen. Lelkileg azonban egyáltalán nem.

– Mindegy, nekem itt jobb.

– Mennyivel vagy ott jobb helyzetben? – gúnyolódott Mark. Kicsit az volt az érzésem, tetszett neki a könnyűpréda-gondolat.

– Ha engem akartok megölni, elfutok. Sőt, ha csak elindul egyikőtök felém, akkor is.

– De akkor Willy nyír ki.

– Igen, és jön egyikőtök testvére.

– Akkor már inkább hagyhatnád magad megölni, így a tesóink is megúszhatnák – tört elő ismét cinikus énem.

Hatalmas és hosszú sikítás volt a válasz. Döbbenettel néztünk Ericára. Mikor befejezte, értetlenségünket látva, magyarázattal szolgált:

– Ha te valakire rászállsz a logikáddal, annak befellegzett. Ettől ijedtem meg ennyire, és le akartalak állítani, nehogy belelendülj ebbe az irányba.

– Nem volt ilyen szándékom, csak egy hülye beszólás volt. Bocs.

Ron megfáradtan kezébe temette arcát. Én egy pillanatra se mertem levenni a szemem a többiekről. Végül felnézett:

– Korábban arról beszéltünk, ha már valakinek meg kell halnia, akkor az legyen a leginkább bűnös.

– Fasz! – tett még két lépést hátra Erica. – Mivel Zach már nincs, megint kezdhettek rám húzni Amy halálát.

– Az csak feltételezés. Van azonban egy közöttünk, aki biztosan gyilkolt már.

Mark végig maga elé bámult, csak nehezen esett le neki.

– Micsoda?! – csattant fel élesen. – Rólam beszélsz? – A hallgatás volt a válasz. – De hát... az közös akarat volt!

– Nem emlékszem, hogy bármiben is megegyeztünk volna.

– De hát... – Nagyon éber voltam, így nem kerülte el a figyelmem, hogy felháborodása közben feltűnés nélkül a zsebében kotorászott –... menekülni próbált.

– Ez igaz. De a lényeg: te tetted. A te kezedhez tapad vér. Te vagy a legbűnösebb közöttünk.

Feszülten néztek egymás szemébe, mint a westernfilmekben.

– És melyikünk ölje meg? – tört ki belőlem egy hirtelen gondolat.

Meglepetten fordultak felém, feledve az előbbi párbajhelyzetet.

– Úgy értem, aki most megöli Markot, az azzal alá is írja, hogy ő lesz a következő. Hiszen ő válik véreskezűvé.

Ezen elgondolkodtak, én meg közben belül szidtam magam. Mi a fenének kell nekem mindent ennyire górcső alá vonnom, hagyhattam

volna inkább őket egymásnak ugrani. Aztán arra gondoltam, akkor is állást kellene foglalom, tehát jobb, ha beszélünk ezekről.

– Hát... – hebegett Ron tekintetét sokatmondóan körbejáratva –... úgy gondoltam... közös szándékkal... közösen...

– A kurva anyád! – ugrott fel kését előrántva Mark Ron felé.

Mivel számítottam erre, rávettem magam, megragadtam a jobb csuklóját, és hátulról átkarolva lerántottam a földre. Próbáltam lefogni, küzdöttem, hogy leállítsam. Egyszer csak azt éreztem, hogy elernyed a teste.

Felnéztem, és ott állt Ron késsel a kezében.

Feltápászkodtam.

– Ez közös munka volt! – veregette meg a hátam.

– Nem! Én csak meg akartalak védeni.

Vállat vont, megtörölte a kést a fűben.

– Menjünk!

Megkeményedtünk... Már nem voltunk emberek. A passzív Erica sem.

Próbáltam gondolkozni, de nemigen sikerült. Talán ez is azt bizonyította, hogy vadállatokká váltunk. Bele kéne látnom a fejükbe, de már senki sem az, akinek megismertem. Reméltem, az ő agyuk is olyan zavaros, mint az enyém.

Mivel egymáshoz nem szóltunk, kezdtem összeszedni magam. Tudtam, a lelkiismeretem nem fog megnyugodni soha, annak azért örültem, hogy konkrétan nem gyilkoltam. Viszont, ha túl akarom élni, nem úszom meg. Legalább egyszer meg kell tennem.

Igyekeztem elhessegetni ezt a sötét gondolatot. Nem mintha nem kellene egyszer szembenézni ezzel, de még korai. Az egy körrel későbbi téma. A maradék érzés ugyan ellenkezett még bennem, de erőszakkal rávettem magam, hogy azon agyaljak, lehetőleg úgy kerüljem el a következő halált, hogy ne legyek gyilkos.

A cél megfogalmazásánál tovább azonban nem jutottam. Nemhogy egy ócska ötletre nem futotta pillanatnyi képességeimből, de még egy stratégiai irányt se bírtam meghatározni.

– Rohadt fáradt vagyok – állt meg Erica.

Mi is azok voltunk, mégis gyanakvással fogadtuk. Láttam, Ron is fürkésző tekintetével azt leste, vajon mit akarhat ezzel. Viszont tény, hogy mindegyikünkre ráfért a pihenés.

Mindketten ugyanannak a vastag fának a tövéhez rogytunk le, Erica azonban állva maradt.

– Vécézniem kell – szólalt meg –, de nem akarok eltűnni a szemetek előtt. A bokrok mögött láthatjátok a körvonalaimat, meg a környezetemet is. A korábbi kijelentésem még mindig érvényes: amint meghallom, hogy megmozdultok, azonnal elfutok.

Félelme teljesen érthető volt. Én csak azért nem féltém, mert annyira szarul éreztem magam, hogy ez erősebbnek bizonyult. Gyanakvó szemét rajtunk tartva hátrált be a bokor mögé.

Nem igazán törődtünk vele, inkább fáradt izmainknak kerestük a leglazítóbb pózt. Mikor nagyjából megtaláltuk, Ron megszólalt:

– Nem kéne egyszerre elaludnunk.

– Mi van?

– Egy gyenge nőnek csak akkor van esélye, ha alszunk. Nem hinném, hogy Erica kihagyná a tálcán kínált lehetőséget.

– Aha.

Aztán ahogy továbbgondoltam:

– Szerintem meg bármelyikünk is elalszik, az komoly kísértésbe hozza a másik kettőt.

– Ezt úgy érted, nem vagyunk társak.

– Nem az a cél, hogy minél többen túléljük?

– Azóta már kiderült, hogy ez lehetetlen!

– Igaz... de az meg milyen álszent dolog, szövetkezni most valakivel, akivel aztán egymás torkának ugrunk.

– Van jobb ötleted?

– Van.

– Mi?

– Semmi.

– Na ne szórakozz!

– Nem szórakozok, csak a te tervednél a semmi is jobb.

– Ha-ha... de vicces vagy – gúnyolódott Ron.

Pedig teljesen komolyan beszéltem.

Ericának jobb hallása lehetett, mint hittük, mert visszaérkezésekor mintha egy hálás pillantást vetett volna rám.

A velünk szemben nagyjából öt méterre levő fa tövébe kuporodott le.

Csak bámultunk bambán egymásra. Nem volt, mit mondanunk. Nem lehetett. Beszéltük volna meg közösen, melyik kettő nyírja ki a harmadikat?

Tapintható volt a feszültség és a gyanakvás. Arra gondoltam, hibáztam, hogy ennyire Ron mellé telepedtem. Főleg, hogy visszautasítottam a burkolt szövetségajánlatát. Az odébb költözést még rosszabb ötletnek tartottam. Az meg felért volna egy nyílt hadüzenettel.

Addig vizsgálgattuk egymást némán, kínosan, hogy közben rettenetesen elálmosodtam. A borzalmak, a nem alvás, nem evés, a másnaposság, a szellemi és fizikai megpróbáltatások, mind egyszerre telepedtek rám. Tudtam, azonnal fel kell kelnem, különben elalszok, de fáradt testem nem engedelmeskedett. Küzdöttem ellene fejrázásokkal, aztán már csak pislogásokkal, de már éreztem, hogy reménytelen. Lassan leereszkedett és beborított az álomköd.

Nem tudom, mennyit aludhattam, de nem lehetett mély álom. Szerintem az első zajra felébredtem. Az a gyanúm, a többiek is elsunyhattak, mert hosszúnak tűnt a csend.

Az a bizonyos első zaj, amire felriadtam, Ron felől jött. Ijedten ugrottam fel, s láttam, már Erica is futásra kész testhelyzetben figyelte, mi történik. Ron az oldalára dőlve feküdt. Így utólag tényleg olyasmi volt a hang, mintha félrecsúszott volna a háta a fatörzsről.

Csak az volt furcsa, hogy mi a zörejre felocsúdtunk, ő meg a borulásától sem...

Nem bírtam mozdulni, csak kérdőn néztem Ericára. Erre óvatosan felegyenesedett rajtoló pózából. Lassan, bizonytalan léptekkel elindult felénk. Ösztönösen félrehátráltam. Nem tudtam, mi van, zsigereim döntöttek helyettem úgy, egyelőre jobb távol maradnom mindenkitől.

Mikor odaért Erica, először finoman megrugdosta Ron cipőjét, majd erőteljesebben is. Semmi reakció. A szokásos nyaki-ütőérvizsgálatnak kellett volna következnie. Erica azonban az előző esetektől eltérően tétován ácsorgott. Sűrűn váltogatva hol rám, hol Ronra nézett.

Megértettem, hogy ugyanúgy mindkettőnktől fél, mint ahogy én is tőlük. Ha letérdel Ron mellé, egyikünkre nem tud figyelni, és az meglepheti. Felemelt kézzel hátraléptem néhányat.

Így már le mert guggolni. Hanyatt fordította a tehetetlen testet. Már ebből látszott, hogy Ron bizony nem alszik. Erica már többször bemutatott mozdulata és arckifejezése csak a megerősítés volt.

Őrjöngeni kezdtem:

– Te voltál! Csak te lehettél!

– Nem kéne ennyire túlspiráznod a szereped! Te ölted meg!

Félelmetesen nyugodt volt. És összeszedett, és elszánt. Szöges ellentétben velem.

– Én aludtam!

– Én aludtam! – mondta olyan hangsúllyal, amivel kétségbe vonta az én állításomat.

Tehetlenségem váratlanul hiszti helyett higgadságot eredményezett.

– Mindegy, mit mondasz. Tudom, hogy én nem öltem meg. És mivel csak ketten vagyunk, te vagy a gyilkos.

– Én is ugyanezt gondolom rólad.

– Tulajdonképpen mi mást is mondhatnál.

Zsákutca. Csak álltunk egymással szemben, és bizalmatlanul méregettük egymást.

Járt az agyam ezerrel, de csak erre jutottam:

– Igazából tökmindegy. Már abból a szempontból, hogy mit teszünk ezután.

– Miért, mit teszünk?

– Azt nem tudom, de lényegtelen, ki ölte meg Ront.

– Együttműködésre nincs esély, mert egy dolgot biztosan tudok.

– Mit?

– Hogy az öcsém nem fog idekerülni!

Ahogy ezt kimondta, váratlanul futásnak eredt a város felé. Meglepetésemben teljesen földbe gyökerezett a lábam.

– De így meg fog ölni! – kiabáltam utána.

– Leszarom! – kiáltott vissza anélkül, hogy megfordult volna.

Kissé értetlenül állva néztem utána, az agyamban viszont csak egy szó visszhangzott: „Győztem!”.

– Willyyyyy! – üvöltöttem az ég felé. – Látod, én harcolnék! Nincs kivel! – teljesen kivetkőztem magamból. – Nyeeertem!!!

Tombolásom közben beugrott, hogy ezt csak telefonon tisztázhatjuk. Az viszont Ronnál van. Lelombozódtam, semmi kedvem nem volt a barátom hullarablójának lenni.

Nem volt választásom, így hát torkomban dobogó szívvel elindultam felé. Miközben hányingerrel küzdve forgattam ki zsebeit, meglepetten állapítottam meg, hogy semmilyen sérülést nem látok rajta. Idegesen kapkodtam, de tuti mindenhol megnéztem. Már a bőgés határán tapogattam gyorsan végig, szerettem volna már lelépni. Eredménytelenségem után szinte menekültem onnan, miközben jött a felismerés:

– Erica!

Ez bizony elég gyilkos indulattal tört ki belőlem.

Próbáltam rendezni a gondolataimat, van-e ennek jelentősége. Végül is ő menekül tőlem, még ha nála is a telefon.

Kezdett kitisztulni az agyam, aminek eredményeként rájöttem, hogy mekkora barom is vagyok. Térdre rogytam.

– Suzy... – motyogtam magam elé könnyeim között.

A tizenöt éves húgom... Én hülye! Hát ha hagyom, hogy Willy ölje meg Ericát, bedob egy testvért. És mivel már csak én fogok élni, ez csak Suzy lehet! Milyen ostoba vagyok, hogy azt hittem, vége.

Keserűségem hirtelen elszántságba váltott. Felpattantam, és teljes erőből Erica után vettem magam. Futás közben értettem meg, milyen okos volt Erica. Ő ezt pontosan tudta. Látta, hogy mivel számítok rá, engem már nem tud megölni. Így a menekülésével (és ezzel a halálával) akarta megmenteni az öccsét.

Meg kellett állnom, majd' kiköptem a tüdőmet. Erica sem lehetett jobb állapotban, nem juthatott sokkal messzebb. Mivel nem láttam sehol, valószínűleg bevetette magát az erdőbe. Logikus. Így viszont nincs sok esélyem megtalálni. Elkeseredetten huppantam le az út közepére. Nézegettem körbe, de gőzöm se volt, merre kéne keresnem.

Mikor kifújtam magam, jött a szokásos ötlet: a fáramászás.

Jól átgondoltam, melyiket válasszam, és már szinte rutinos mozgással gyorsan a tetejére értem.

Nem sok reményt fűztem hozzá, inkább csak terepszemlének szántam. Ennek ellenére megláttam Ericát. Párszáz méterre egy ritkásabb részen

igyekezett ki az útra. Ezt örömmel nyugtáztam, de azért még vártam, hátha csak átmegy a sűrűbb oldalra.

No, ekkor lepődtem meg igazán: felém indult!

Gyorsan kúsztam lefelé, hogy felkészülten fogadhassam.

Csak akkor léptem ki az ösvényre, mikor már nagyjából hallótávolságon belülrre került. Megállt, felemelte mindkét kezét, gondolom, békés szándékot akart jelezni. Nemigen hittem el:

– Mit akarsz?

Lassan lépegetett felém.

– Willy hívott.

Egyik kezében a telefont lengette, ezzel adva nyomatékot a szavainak.

– Állj! Ne gyere közelebb! Mit mondott?

– Semmit. Illetve azt, hogy csak mindkettőnkhez hajlandó beszélni.

– És te ennyire kíváncsi vagy rá, hogy visszajöttél... Ez nem túl hihető.

– E nélkül is visszajöttem volna.

– Ugyan miért?

– Átgondoltam a dolgot.

– És?

– Majd elmondom, miután beszéltünk vele.

– Most mondd!

– Lehet, hogy olyan feltételeket szab nekünk, ami megváltoztat mindent. Ezért nem mondom most.

– Szerintem nem is fog hívni! Csak kitaláltad, hogy a közelemben férközhess!

Rám legyintett, és leült.

– Most meg mit csinálsz?

– A rosseb se fog téged győzködni! Majd ha megcsörren a telefon, elhiszed.

Én is lekuporodtam. Próbáltam kevésbé paranoiás magyarázatot találni visszajövetelére. Sikerült is, magabiztosan blöfföltem:

– Tudom, hogy személyre szólóan is beszélt hozzád.

– Ha beszélgetni akarsz, gyere közelebb! Elegem van ebből az üvöltözésből! Tiszta beteg ez a távolságtartás.

Kicsit elbizonytalanodtam, újra belém fészkelte magát a gyanakvás. Végül a húsz métert azért mégiscsak túlzásnak találtam. Felálltam, és pár lépésnyire tőle telepedtem le.

– Szóval, mit mondott?

– Csak annyit, nehogy azt képzeljem, hogy így megmenthetem az öcsém.

Még mindig elszánt volt, de már nem félelmet, inkább sajnálatot ébresztett.

– Ezt miért hallgattad el?

– Nincs jelentősége. Mint már mondtam, mindenképp visszajöttem volna.

Ron halála óta sokszor éreztem úgy, hogy meg tudnám ölni. Most ettől nagyon messze kerültem.

Hallgatásunknak a telefoncsörgés vetett véget.

– Halló! – kapta fel Erica. – Ja igen, a kihangosítás... oké, megvan.

– Sajnos megint türelmetlen voltam. Felbosszantott, hogy mindhárman elaludtatok, s pazaroltátok a drága időmet. Így hát mindenféle figyelmeztetés és bejelentés nélkül megöltem Ront. Ez pedig azzal jár, hogy hamarosan csatlakozik hozzátok egy testvér. Ennyi.

Beep-beep-beep...

Már többször éreztem úgy, hogy végképp padlót fogtam, de azok semmiségnek tűntek ehhez képest. Kétségbeesésemben csak egy menekülési lehetőséget találtam, és agyamban folyamatosan ez a pár szó visszhangzott: „Azonnal fel akarok ébredni!”.

Persze tisztában voltam vele, hogy nem álmodom, csak rettentően vágytam rá.

Aztán egy másik érzés kerekedett felül bennem: hogy dögöltem volna már meg korábban! Nem sodornám bajba Suzyt, és egy csomó kintől megkíméltem volna magam.

Hagytam szabadon csapongani a gondolataim, így miután kitombolták magukat, lassan visszatértek a jelen helyzetéhez. Ericára néztem. Hogy is gondolhattam, hogy megölte Ront.

– Bocs! – ennyit bírtam csak kinyögni.

– Ugyan! Ki mást gyanúsíthattál volna?! Mint ahogy én téged.

Ezt tisztáztuk. Aztán itt meg is akadtunk. Miről is beszélhettünk volna... Aztán eszembe jutott a korábbi téma:

– Szóval miért is jöttél vissza?

– Már nincs jelentősége.

– Mert?

– Mert változtak a feltételek.

– Azért elmondhatnád. Érdekelne.

– Belegondoltam, mekkora szarban hagynálak a húgoddal.

– Ez túl szép... – adtam hangot kételkedésemnek.

– Nézd! Eldöntöttem, hogy a halálommal fogom megmenteni az öcsémet. Ha Willy öl meg, akkor még egy ember meghal. Te, vagy a húgod. Ráadásul a testvér keze által. Ha nem teszitek meg, gondolom, ez a beteg mindkettőtöket kinyírna.

– És ezért visszajöttél, hogy megölhesselek. Na ne?!?

– Mint már mondtam, elfogadtam, hogy meghalok. Akkor meg miért ne úgy, hogy legyen már vége ennek az örületnek!

– Ez továbbra is hihetetlenül önzetlen.

– Annyira azért nem. Megeskettelek volna a húgod életére, hogy a fele pénzt az öcsémnek adod.

– Még így is...

– Tulajdonképpen leszarom, elhiszed-e vagy sem. Úgyis tárgyaltan.

Még egy darabig tátott szájjal bámultam ki a fejemből. Nem tudtam hova tenni ezt az egészet. Aztán lassan sikerült erővel leszállnom a témáról, hiszen már tényleg lényegtelen. Agyam el is indult más irányba, ha már a húgom szóba került.

Suzy... Elképzeltem, hogy ő jön. Két lehetőség lenne: vagy Erica győz, vagy... testvérgyilkosság. Úristen! Elsírtam magam, ahogy belegondoltam.

Felháborodva láttam, hogy erre Erica rém nyugodtan, sőt, lesajnálóan rágyújt.

– Te felfogtad ezt? – támadtam rá.

– Persze, hogy felfogtam.

– Kétlem. Tudod, hogy amelyikünk testvére megérkezik, vagy mindketten meghalnak, vagy testvérgyilkosságra kényszerülnek?

– Ajjaj! Úgy tűnik cserbenhagyott a félelmetes logikád – gúnyolódott.

Igaz, mert még arra se bírtam rákoncentrálni, hogy továbbgondoljam.

– Miért, mi más lehetne?

– Például megjön az öcsém, te megölsz engem, ő meg téged.

Basszus! Tényleg! És csak végig kellett volna zongoráznom a lehetőségeket. Egy matekfeladatnál ment is volna biztosan. De ebben a véres-valós helyzetben... Erősen tompult az elmém. Vagyis inkább zavarossá vált. Nem túl biztató. Főleg egy láthatóan tisztafejű emberrel szemben. Ugyanakkor azon a tényen ez mit sem változtatott, hogy a testvérek közül legalább az egyik meghal.

– Hogy lehetsz ilyen nyugodt?

– Ráérek hisztizni, ha megjelenik az öcsém. Addig reménykedek.

Teljesen igaza volt, ugyanakkor félelmetesen józan.

Némán vártunk. Eközben megpróbáltam én is összeszedni magam. Kevés sikerrel, bár talán kissé lehiggadtam.

Olyan csend volt, hogy már nagyon messziről meghallottuk a közeledő lépteket. Azonnal felélénkültünk, fel is ugrottunk, és izgatottan lestük a kanyart. Hamarosan feltűnt egy alak. Még nem volt felismerhető távolságban, de a mozgása... igen... egyértelműen fiús volt.

Óriási kő esett le a szívemről. Erica remegő kézzel gyűjtött rá.

Viszonylagos örömben nem esett le elsőre, hogy egy alacsony, mokány figura közeledett. Erica öccse magas és vékony.

Már egész közel ért, mikor felismertem.

– Pete! – kiáltottam fel döbbenet.

Amy öccse volt...

Teljesen összezavarodtam. Vagy szétestem, vagy mit tudom én. Értetlenségemből keletkezett félelmemben hátrálva, idegesen kérdeztem:

– Mit keresel itt?

Pete csodálkozva nézett Ericára:

– Az a köcsög azt mondta, mindenki tisztában van a játékszabályokkal. Akkor ez most mit nem ért?

– Azt – feleltem ingerülten –, hogy a halottak testvérei nem kerülhetnének ide.

Ericától vártam volna támogatást, de ő rám se nézett. És a meglepődés legkisebb jele sem látszott rajta.

– Ezek szerint... Amy él – kezdtem végre újra gondolkodni. – És ahogy elnézlek, te ezt tudtad.

Ha lehet, még inkább kerülte a tekintetem. És akkor hirtelen összeállt a kép:

– Hát persze! – közben teljesen begyulladva lesegettem körbe, hátbatámadástól tartva. – Te állapítottad meg mindig, hogy valaki meghalt. Eljátszottátok, hogy Amyt megölték, hogy aztán ő kívülről szabadon garázdálkodhasson.

Nem reagált semmit, csak nézett maga elé.

– Tényleg? – kérdezte Pete. Úgy tűnt a konkrét helyzetről nem tájékoztatták. Erica bólintott.

– Beszárás! – folytattam. – Ha nem a bőrömre menne a dolog, még azt is mondanám, zseniális. De hát csupa vér volt a nyaka.

– Bloody Mary. Még volt a zsebemben lévő üvegben.

– Basszus! Mi meg hogy lehurrogtuk Christ, mikor összejátszással vádolt benneteket. Mi még azt sem tudtuk, mi a helyzet, ti már elkezdtétek a játékot.

– Mi mást tehetett volna két lány ennyi fiúval szemben?

– Mi az, hogy szemben? Megegyeztünk, hogy összefogunk!

– Mert aztán az kurvára bejött! Az a terv élből nem lehetett életképes túl sokáig.

– Ez igaz – közben eszembe jutott valami: – Mondjuk Amynek lett volna más esélye. Elég lett volna megfognia Mark kezét, és ő kinyírt volna mindenkit.

– Na persze! – röhögött fel erre Pete, de gyorsan lelohadt, ahogy Erica egyetértően bólogatott.

– Ez igaz, ezért kellett sietnem, nehogy ez a lehetőség megforduljon a fejében.

A fejemben elkezdtek újra leperegni az események, átértékelve, új megvilágításba helyezve.

– Akkor viszont... lehet, hogy Zach ártatlan volt!

– Lehet... tényleg nem tudom.

– Tehát ötven százalék.

– Szerintem huszonöt.

– Miért is?

– Vagy megölte Lance-et, vagy Christ, vagy mindkettőt, vagy egyiket se.

Ismét leckét kapott nagyra tartott matektudásom. Bár inkább csak arról volt szó, hogy egy elkövetőt feltételeztem.

Tisztán akartam látni. Ericán úgy vettem észre, valóban nem tudja.

– Amy! – kiáltottam. – Gyere elő!

– Minek? – kérdezte Erica. Már komolyan vettem minden szavát, elképesztően hideg fejjel gondolkodott.

– Tudni akarom.

– Minek? Mit számít, ő tette vagy Zach?

– Nem tudom. Ha már kiderült, majd eldöntöm.

Rám legyintett.

– Meg különben sem nyugszom addig, míg itt ólálkodik rejtőzködve.

– Hanem mit csinálsz, cigánykereket hánysz?

Nem törődtem lekezelő hangjával.

– Amy! Amy!

Erica fejszóválva elindult.

– Most meg hova mész?

– Még mindig az a legjobb ötlet, hogy próbáljuk meg elérni a várost.

– Gondolod, hogy hagyja?

– Nem. De ez még nem elég ok ahhoz, hogy meg se próbáljam.

Szinte már csodáltam az észjárását, és már majdnem vele is tartottam, mikor bevillant valami:

– Állj meg egy pillanatra!

– Mi van? – fordult vissza.

– Willy tudta, hogy Amy él.

– Ez több mint valószínű.

– Akkor viszont miért kellett megölnie Ront?

– Ennyi? – háborodott fel. – Zach megöléséig annyira tudtad a válaszokat. Ráadásul olyan megfellebbezhetetlenül. Most mi a faszért engem kérdezszt?!
– Kíváncsi vagyok a véleményedre – hebegtem zavartan, holott az igazság az volt, hogy teljesen begörcsölt az agyam.

– Hát jó! – kapcsolt vissza higgadt-üzemmódba. – Szerintem ez Amy ártatlanságát támasztja alá. Talán még azt is láthatta ez a barom, hogy nem használja ki az elalvásunkkal előidézett alkalmat.

– Logikus.

Egy szisszenéssel jelezte, mennyire súlytalan nála a dicséretem, de azért folytattam:

– És miért éppen Ront? Hiszen ő ölte meg Markot, ő már átesett a tűzkeresztségen, rá számíthatott volna, hogy képes megtenni újra.

– Talán itt a vége felé már nem akarja, hogy bárki is tisztakezű maradjon.

Ezzel határozott újra-elindulással jelezte, lezártnak tekinti a témát.

– Neked nincs semmi véleményed? – kérdeztem Pete-et.

Összeszorított ajkakkal tárta szét a karjait, majd sietve Erica nyomába eredt. Pár futólépéssel utolértem őket.

– Nem kéne idehívni a nővéredet?

Ugyanaz a kézmozdulat, még csak vissza se nézett rám. Így hát megadóan velük tartottam.

Hiába próbáltam összeszedni a gondolataimat, csak rendezetlenül csapongtak. A nyitott kérdések tömegéből egyiknek hangot is adtam:

– Szépen eljátszottad nekem a mártírt!

– Mint már említettem, nem érdekel, mit hiszel.

– Hogy találhattál ki ilyen mesét az önfeláldozásról, mikor tisztában voltál azzal, hogy Amy él?

– Amyről azóta nem tudtam semmit, hogy otthagytuk az erdőben. Megölhette akár Zach, akár Willy. Reális esély volt rá, hogy csak ketten maradtunk. Erre az esetre teljesen komolyan gondoltam, amit mondtam. Csak Pete érkezésével bizonyosodott be, hogy életben van. Így már természetesen tárgyaltam.

A sok kuszaságból a fejemben egyvalami kezdett kitisztulni: „Szar helyzetben vagyok. Egyedül maradtam két testvérral és két szövetségessel szemben. Viszont ez csak három ember, nem négy! Amy mindkét kapcsolatban benne van. Ezt kéne valahogy a magam javára fordítani, kiélezni a konfliktust közöttük. Talán könnyebb lenne, ha Amy itt volna. Amúgy is idegesít, hogy szinte érzem, ahogy figyel a közelből.”

Jobb ötlet híján hangosan kezdtem gondolkodni. Hátha bogarat ültetek a fülükbe, vagy kiderül valami a reakciójukból.

– Erica! Szerinted mi lesz, ha majd engem kiiktattok?

– Nem akarok ilyeneken gondolkodni, ezért inkább siessünk.

– Az a gyanúm, Pete, te még nem fogtad fel a helyzet súlyosságát, igaz? – semmi válasz. – Legalább az egyikőtök meghal a családból –

vállvonogatás rám nézés nélkül. – Jó eséllyel a másik fogja megölni – szándékosan hagytam figyelmen kívül Erica verzióját.

Továbbra sem felelt, csak nézett előre. Látványosan nem akart foglalkozni a témával. Vagy csak nem akarta megosztani velem, de magában már javában tervezgetett. Igaz, nem az eszéről volt híres. Azt hiszem, most inkább erősen a nővéreére szorult. Bár ki tudja, mit vált ki belőle az életöszton, még akár veszélyes is lehet a kiszámíthatatlansága.

Kezdtém fújtatni a gyors tempótól, ettől a gondolkodásra sem bírtam koncentrálni. Már épp javasoltam volna egy kis pihenőt, mikor váratlanul Amy lépett elő a bokrok közül...

Megálltunk. Senki nem mozdult. Nem értettem. Vártam volna valami testvéri összeölelkezést, vagy baráti össze-pacsizást, vagy valami érzelem-megnyilvánulást. Semmi...

– Nem volt neked jobb külön? – kérdeztem, hogy megszakítsam ezt a szorongást keltő csendet.

– Nincs már olyan, hogy jobb.

– Örülsz a tesódnak?

– Kapd be!

– Miért? Tök jó, már két szövetségesed is van! – Élvezni szoktam a gúnyolódást, de most nem. Tehetlenségemben tettem, egyfajta menekülésként. – Milyen kár, hogy ebből a szép hármából kettő hullalész.

– Ne törődj vele! – szólt Erica. – Inkább siessünk!

Elindultak. Velük tartottam, de nem hagytam abba:

– Hány emberélet szárad a lelkeden?

– Bár száradna! Most nem lenne itt Pete!

– Még megmentheted!

– Persze, nagyokos!

– Csak utánam meg kell ölnöd a szövetségesed, aztán a kezébe adni a kést, hogy nyírjon ki téged!

És ezen éktelenül elkezdtem röhögni. Betegebben, mint ahogy Willy szokott a telefonba.

A maradék józan eszem is eltávozott. Nem bírtam abbahagyni. Nem is akartam. Nem érdekelt semmi.

A telefoncsörgés azonban egy pillanat alatt belém fojtotta. Willy most nem fecsegett túl sokat:

– Öt perccetek van...
Beep-beep-beep...

Összerogytam. Előbbi tomboló örületem az ellenkező végletbe csapott át. Azzal sem törődtem, hogy mindhárman két lépésen belül álltak hozzám. Már nem foglalkoztam az óvatossággal.

Öt percen belül meg kell ölnöm egyiküket, vagy meghalok. Bevillant, hogy ép ésszel azon kéne dolgoznom, hogy egymás ellen fordítsam őket. Azonban teljesen alkalmatlan voltam rá.

Az életösztön valahogy rábírta az agyam, hogy gyilkolást tervezzen. De kit?!? Könnyen lehet, hogy mindannyian ártatlanok. Pete biztosan. Nagyon tenyérbe mászó képe van. De megölni?! Erica kinyírását elképzeltem, míg Ron kapcsán bűnösnek gondoltam. Tartok tőle azonban, ha akkor cselekvésre került volna sor, még úgy sem bírtam volna megtenni. Mégiscsak lány. Ahogy Amy is.

A halálfélelemnek kéne elnyomni bennem az aggályokat. Vártam, hogy jöjjön, de hiába. Egy cseppet sem féltém tőle. Annyira taszító volt a gyilkosság elképzelése, hogy egészen megbékéltem rövidke életem lezárásával. Rájöttem, csak imitáltam azt a mindent leszarós életstílust. Valójában barátként szeretem mindegyiküket. Csak tagadtam az érzelmeket, kiirtani nem tudtam őket. És jobbnak is láttam így.

Ezen kissé szentimentális gondolatok közé csapott be egy földhözragadtabb: nem hagyhatjuk Willyre a cselekvést! Azzal Suzyt veszélyeztetném.

Továbbra is nyugodtan ücsörögve elővettem a bicskám. Kinyitottam, és ledobtam eléjük a földre.

Nem történt semmi. Csak néztek rám. „Mit tökölnek? Tán még könyörögjek is, hogy öljenek meg?”

Amy szólalt meg végül:

– És most mit vársz tőlünk?

– Én? – nyugodt hangom a teljes elgyötörtségemet és beletörődésemet tükrözte. – Semmit. Abszolút semmit.

– Akkor mi volt ez a teátrális jelenet?

– Mit nem lehet ezen érteni? Ennél jobban szavakkal sem tudom kifejezni, hogy én nem tudom megtenni egyikőtökkel sem.

– Mit?

– Na menj te a picsába! – sírás közeli állapotomtól el-elcsuklott a hangom. – Nem vagy olyan hülye, hogy mindent szájbarágósan kelljen neked elmagyarázni! Elegendem van az egészből! Ne szórakozz még ezen felül is velem!

– Oké. De kell lenni más megoldásnak!

– Ugyan már! Talán bocsássuk szavazásra, hogy ki haljon meg? Felesleges! Testvérek és szövetségesek vagytok, mindhárman rám tennétek a voksotokat – belül már sírtam, de kifelé még tartottam magam. – Tehát: vagy megöltök, vagy én ölök meg valakit... Vagy várunk Willyre, és ezzel belerángatunk még egy testvért.

– Te kire szavaznál?

– Nem mindegy, baszd meg?! – eddig bírtam, kitört belőlem a zokogás. – Ott van a voksom a lábad előtt! – mutattam az eldobott késemre.

– Csináljátok már, a kurva életbe! – üvöltöttem böggve. – Mindjárt lejár az idő!

– És szerinted mi meg tudjuk tenni? – hogy beszélhetett ennyire higgadtan? Illetve mindhárman furcsán nyugodtak voltak. Bár Pete arcán láttam némi elfojtásra utaló torzulást.

Ezen csak egy pillanatra akadtam fenn, folytattam a hisztit:

– Muszáj, baszd meg! Valakinek meg kell tennie! – már őrjöngtem. Felálltam, és széttárt karral kínáltam fel a mellkasom. – Tessék! Én felajánlottam magam... Ne legyen lelkiismeret-furdalásotok! Én, mint áldozat, fel is oldozlak benneteket... Hogy ez kevés?!

Kiálltam az út közepére, felemelt kézzel ordítottam az ég felé:

– Uram! Ezek az emberek ártatlanok! Meg fognak ölni engem, de nem bűnösök! Bocsáss meg nekik, hisz én is azt teszem! Sőt! Akkor lesznek bűnösök, ha nem teszik meg. Akkor sújts le rájuk teljes haraggal!

Ezzel elszállt belőlem minden erő. Összerogytam, és csak zokogtam, arcom a porba túrva, abbagyhatatlanul.

Egyszer csak gyengéd érintést éreztem a vállamon. Erica ült le mellém, finoman ölébe húzta a fejem, simogatni kezdte az arcom. Eközben Pete furcsa, öklendezés-szerű hangokat adott ki magából.

– Nincs semmi baj – súgta Erica nyugtatóan. – Semmi baj.

Ezt a mondatot utáltam a legjobban az amerikai filmekben, de most hihetetlenül jólesett. Persze lehet, csak a körítés miatt. Nem volt elképzelésem arról, hogy fognak megölni. Még ha megkérdezték volna, hogyan szeretném, akkor sem tudtam volna megmondani. Kitalálni sem bírtam volna ennél szebb halált. Erica békét nyújtó, lány simogatása közben... Ha most gyorsan megtenné valamelyikük, szinte boldogan hagynám itt földi létem.

Teljesen átadtam magam ennek az élménynek. Még sohasem éreztem ekkora szabadságot. Jöhetett bármi...

Jött is. Nem egészen olyan, mint amire számítottam. Pete-ből elemi erővel tört ki a röhögés. Nem a semmiből. Azaz onnan, csak érezni lehetett, hogy ez egy régóta visszatartott érzés felszabadulása. Értetlenül emeltem fel a fejem, kizökkenve menyország-képzetemből.

– Semmi baj – nyugtatgatott Erica valamivel aktívabban.

– Maradj már! – szólt rá az öccsére Amy.

– De nem bírom! – fuldokolt Pete, majd földre vetette magát, és ott nyerített rúg-kapálózva.

– Te nem bírod? Hiszen csak most jöttél! – már neki is erősen húzódtott szét a szája széle.

– Akkor se... – jött a kipréselt válasz –, ilyet én még nem láttam!

– Az már igaz – szakadt ki Amyből is a kacagás –, én sem.

A röhögés (ragályos mivoltából adódóan) egyre erősödött bennük, végül már tomboltak.

Ericára néztem, ő bánatos-megértő tekintettel simogatott tovább. Nem látszott rajta elfojtott nevetés, de meglepődés se. Talán enyhe rosszállással nézte az őrjöngő testvéreket, de velem ellentétben egy cseppet sem csodálkozott.

Felültem.

– Meghibbantatok?

Felesleges kérdés volt, meg se bírtak szólalni a röhögéstől.

Erica telefont emelt a füléhez:

– Vége... – csak ennyit szólt bele.

Felugrottam, és újra őrjöngeni kezdtem:

– Kivel beszéltél? Nem is csörgött! ... Ez nem is Ron telefonja! – lesütötte a szemét. – Ez a tiéd! Végig nálad volt! – teljesen

összezavarodtam. – És nem is hívtál senkit! Egyből beszéltél, ahogy elővetted...

Csak bólintott. A két testvér meg minden egyes mondatomra még erősebben felkacagott, hasukat fogva fetrengtek.

Ahogy elhallgattam, csörtető zajokat hallottam a bozót felől. Ijedten léptem hátra. A levelek között néhány alak körvonalazódott, majd emberi hangok is vegyültek a zöreijbe.

Nem beszéd volt. Nem akartam hinni a fülemnek: ők is röhögtek...

Előrontottak a sűrűből... Harsányan hahotázva...

Jött az egész banda! Nyilván nem tartottam létszámmellenőrzést, de ott volt mindenki. Az összes „hulla”!

A döbbenettől még levegőt venni is elfelejtettem. Amy nagy nehezen feltápászkodott, összepacsizott a többiekkel, mindenki mindenkivel, miközben dőltek a röhögéstől. Egyedül Erica ült némán tovább.

Csak álltam bambán. Sorra hátba meg vállon veregettek. Az értetlenség szülte feszültség egyre gyűlt bennem, a torkom felé tolult, majd ki is tört:

– Mi a picسا folyik itt?! – üvöltöttem.

Egy pillanatra elakadt a hangjuk, aztán folytatták a nevetést, de már kisebb intenzitással.

Ron lépett elé:

– Na, milyen volt részt venni egy halál-show-ban?

Olyan ocsmányul vigyorgott, hogy mielőtt meggondolhattam volna, már lendült is a jobb öklöm.

Számíthatott rá, mert elhajlása miatt csak súrolta az ütés, engem meg majdnem földre vitt a lendület.

– Nana! – álltak mellé a többiek, és hátralökdöstek.

– A kurva anyátok! – ordítottam a képükbe, érzésem szerint vérben forgó szemekkel. – Az egész csak az én szívatásom volt?!

Grimaszaik és mozdulataik adták a választ: ”Látod, nem?”

Dühömet bokrok rugdosásával próbáltam levezetni.

– Most aztán meg tudnád ölni benneteket! – kiabáltam. – Egytől-egyig!

Ez persze nem volt igaz.

– Gyűlöllek titeket!

Ez viszont tényleg így volt abban a pillanatban, de már akkor éreztem belül, hogy valójában rohadtul örülök, hogy élek.

Kezdttem lehiggadni. Hiszen megkaptam, amire vágytam. Tulajdonképpen felébredtem a rémálomból. Ennél jobban nem is végződhetett volna ez a történet. Mégis utáltam őket, mert ezt a borzalmat nem az agyam szülte egy részeg alvás közben. Ők állították össze nekem. Szándékosan.

– Rohadjatok meg! – mondtam, ezt már normál hangerővel.

Lekuporodtam, térdeimre rakott kezeim közé dugtam a fejem. Óriási volt a megkönnyebbülésem, mégsem tudtam felszabadulni. Fékezte a fájdalom, amit az váltott ki, hogy hogyan tehettek velem ilyet. Nem akartam látni őket. Az előbb ezért kis híján elrohantam világgá, de nem bírtam, mert érezni akartam, hogy élnék.

Nem tudtam se sírni, se örülni. Azt hiszem, csak vártam, hogy visszatérjen belém az élet, ami néhány órával ezelőtt nagyrészt eltávozott belőlem.

Megint éreztem, átölelnek. Fel se néztem, csak Erica lehetett.

– Te miért nem röhögsz velük?

– A végére nagyon beleéltem magam. Kicsit sejtem, mit érezhetsz. Nem volt jó vicc.

– Hát nem! – majd a többiekre kiáltottam: – Halljátok?! Nem volt jó vicc!

Nemigen zavartatták magukat ettől. Egymás szavába vágva mesélték, ki mikor szórakozott a legjobban. Vissza is bújtam a csigaházamba.

Néhány perc beletelt, mire kissé lehiggadtam. Ezalatt a többiek is szép fokozatosan elcsendesedtek.

Ahogy éreztem, hogy már rájuk bírok nézni, felemeltem a fejem:

– Melyikötök fejből pattant ki ez a pihent ötlet?

– Hát... az csak úgy jött, spontán.

Elkezdtek körém szállingózni és leülni.

– A pöcsöket! Ezt hetekig kellett szervezni!

– Tévedsz. Tényleg semmit nem terveztünk.

– Na jó! Össze-vissza dumáltok. Valaki elmondaná rendesen?

– Oké! – Ron vállalta magára. – Hugo fedezte fel a bunkert néhány hete. Nem igazán törődtünk vele, nem találtuk túl érdekesnek. Mikor viszont tegnap kiütötte magad, kitaláltuk, hogy odaviszünk. Jó heccnek tűnt, hogy ott hagyunk, aztán az erdőből lessük, mit teszel, miközben összeszarod magad ijedtben.

- Jó poén – gúnyolódtam –, de aztán nem egészen ez lett.
- Így indult, csak miközben az ébredésedet vártuk, fázni kezdtünk. Ekkor jött az a javaslat, hogy menjünk le minden a pincébe, s játsszuk azt, mintha fogságba estünk volna. Odalent aztán elkezdtünk beszélgetni arról, mit tegyünk, ha felébredsz. Mi is legyen a célja a fogva tartásunknak. Dobáltuk fel az ötleteket, toldoztuk-foltoztuk, míg egyszer csak kialakult ennek a halál-show-nak a megrendezése.
- Ezt nem hiszem el! Túl tökéletesen stimmelt minden. Ez nem lehetett szervezetlen!
- Pedig így volt. Nem is volt tökéletes, többször megbukhattunk volna, szerencsére nem vetted észre a hibákat. Meg fokozatosan lendültünk bele, menet közben alakítottuk az eseményeket a helyzettől függően.
- Ki volt Willy?
- Én – emelte fel a kezét Zach bátyja. Most vettem csak észre, hogy ő is itt van. Nem tartozott a bandához, csak látásból ismertem, ideális választás volt az ő hangját adni a kulcsfigurának. Link alak, gondolom, nem kellett neki kétszer mondani, hogy szálljon be a játékba.
- Ezért hiányzott Zach, elment intézni a háttérret. Mikor már működött nélküle is, visszajött.
- Na, ne rohanjunk ennyire előre! Szóval elvettétek a telefonomat. Aztán? – ekkor hirtelen összeállt egy részlet: – Persze! Erica telefonja végig kapcsolatban volt Willyvel!
- George – javított ki Zach bátyja.
- Hát... nekem már lehet, hogy örökre Willy maradsz – mondtam majdhogynem jókedvűen, a beszélgetéstől kezdett visszaköltözni belém az élet. – Tehát innen tudtál mindenről.
- Ezt hogy találtad ki?
- Csak most esett le, hogy Erica miért tudta hívás nélkül bemondani, hogy vége. De te egyszer rám szóltál, hogy ne forgolódjak.
- Az csak blöff volt. Nem voltál megnevezve. Mikor mondtam, hogy látlak benneteket, valaki biztosan körülnézett. Ha meg nem, csak kapcsol valamelyik, gondoltam, és eljátssza. Így, hogy te lesegettél körbe, kifejezetten jól sült el.
- Oké. Nézzük tovább! Az ajtó... tuti, hogy be sem volt zárva.
- Igaz, semmilyen zárat nem bírnék kinyitni – felelt Lance.

– Erősen számítottunk a passzivitásodra – vette vissza a mesélést Ron.
– Főleg a „halott-vizsgálatoknál”. Szerencsére önként kivontad magad belőle, nem kellett erőlködnünk a távoltartásodon. Ez kényes pontja volt a tervnek.

– Igen, a vér paradicsomlé volt, azt már tudom. Lehet, soha többet nem iszok Bloody Maryt. Aproó terv. Hogyan beszéltétek meg, miután felébredtem?

– Onnantól semmit nem szerveztünk. Megegyeztünk abban, hogy mindenki próbálja magát beleélni a helyzetbe, és aszerint játszik. Azonkívül figyeltünk egymásra, hogy ha valaki cselekvésre szánta el magát, igyekeztünk a lehető leggyorsabban megérteni, és annak megfelelően reagálni.

– Ennyi? Semmi több? És így is ilyen hatásosan működött?

– Eleinte nem mindenki lelkesedett az ötletért, de aztán nagyon belejöttünk, mindenki rettenetesen élvezte.

– Még annyi technika volt benne – szólt Willy-George –, hogy aki nem volt a társaságodban, azt folyamatosan tájékoztattam telefonon, mi van veletek.

Csak ámultam, köpni-nyelni sem tudtam. Keresgéltem az agyamban, biztosan volt még jó néhány kisebb-nagyobb dolog, ami magyarázatra szorult. Egy beugrott:

– Pete?

– Úgy gondoltuk, túl gyorsan ketten maradtatok, és még akartunk szórakozni. Ezt a részt Amy találta ki.

– Jó ötlet lett volna, de nem Pete-tel – szólt, és nyakon vágta az öccsét.

– Most miért? – nyavalygott a kölyök.

– Mert elröhögted.

– Te is!

– Én csak miattad!

– Mindegy – szólt közbe Erica –, én már úgyis lefújtam volna.

– Miért?

– Mert én maradtam kettesben vele a végén, és az már egy cseppet sem volt vicces.

– Féltél?

– A rossebeket! Az már nem arról szólt. Csak átéreztem. Borzalmas lehetett, ti azt nem tudhatjátok, a telefon azt nem volt képes átadni. Nem hagytam volna tovább szenvedni.

Szavaitól újra kezdtem átérezni, micsoda kínokat éltem át, és megint kezdtem őket utálni.

– Elképesztő, ahogy ezt végigcsináltatok. Ha nem rajtam csattant volna, talán még kalapot is emelnék előttetek – lassan felálltam. – Nagyon örülök, hogy életben vagytok, sőt, annak is, hogy jól szórakoztatok. De... most... látni se bírom tovább a pofátokat.

Azzal elindultam az úton.

– Ja – fordultam vissza –, jó felé megyek?

– Igen – feleltek kórusban, bár közben rájöttem, hogy Pete is erről jött, tehát nyilván erre van a város. Ahogy azt éjszaka a fa tetejéről kiderítettem.

Futó léptek közeledtek.

– Az én pofámat se? – kérdezte Erica.

– Neked ugyan köszönhetek néhány kellemes pillanatot ebben a borzalmas játékban – mosolyogtam rá időlegesen elnyomva sötéten kavargó gondolataim –, de most nagyon egyedül kell lennem. Ne haragudj!

– Ugyan már! Csak... jól vagy?

– Ne aggódj – nyomtam egy puszit az arcára –, ha már eddig kibírtam, most sem fogom felakasztani magam.

Kacsintottam, intettem, és továbbsétáltam.

* * *

Először úgy gondoltam, itt be is fejezem a történetet. A következményeket nem találtam annyira érdekesnek. Aztán mégis leírtam pár mondattal, hátha...

* * *

Hétfőn nem mentem suliba. Egész nap gondolkodtam. Magamról, eddigi életemről, világról, jövőről.

Délután hosszan elbeszélgettem anyámmal. Az, hogy megértő volt, nem lepett meg. Elvégre anya. De hogy még jó fej is... Persze nyilván nem akkor lett az, csak mivel szinte nullára csökkentettem a családdal a kommunikációt, eddig nem vettem észre. Szégyelltem is magam ezért.

Látta rajtam, hogy komoly változásokon megyek keresztül, örömmel igazolta távollétemet az iskolából egész hétre. Sőt! Másnap, mikor három nagy zsákba pakolva az összes fekete cuccom levittem a pincébe, kérés nélkül odaadta a bankkártyáját. No, azért nem lett belőlem papagáj, harsány színeket továbbra se aggattam magamra, de a fehér, a szürke, a drapp kifejezetten tetszett. Nagyjából ilyenre cseréltem a ruhatáram.

Húgomat moziba, gyorsétterembe, vagy egyszerűen csak csavarogni vittem. Nagyon élvezte, hogy nemcsak papíron van bátyja. És én is jól éreztem magam. Meglepő módomban még akkor is, mikor apámnak segítettem a ház körül.

Persze azt azért tisztáztam velük, hogy nagyon ne éljék bele magukat, nem lesz mindig így. De rájöttem, hogy ezek klassz és fontos dolgok.

Sokat sétálgattam egyedül. Mint gyerekkoromban. Nyitottan, körülnézve, befogadva. Észrevettem az embereket, növényeket, épületeket. Évek óta csak a lábam elé figyeltem. Ha fel is emeltem néha a fejem, a látottak sose jutottak el az agyamig.

Újra érdekesnek találtam a világot.

A következő héten olyan izgalommal mentem suliba, mint elsős koromban az első napon. Már a külsőmmel is megleptem mindenkit (volt, aki meg sem ismert), azon meg, hogy a szünetekben beszélgettem is velük... végképp elképedtek. És csak pozitív visszajelzést kaptam.

Na persze a bandától nem. Ők eleinte furcsán néztek rám, aztán meg ugyanolyan közömbösen, mint ahogy minden másra.

Másnap viszont én döbbsentem meg, amikor Erica csinos, színes ruhában jelent meg. Festetlenül. Haja is természetes színben, lakk nélkül, a gravitációnak engedelmessé omlott a vállára. Sose gondoltam volna, hogy ennyire szép. És vidáman csacsogott mindenkivel. Csak úgy sugárzott. Különösen Jennyvel találtak újra egymásra. Mielőtt hozzánk csatlakozott, elválaszthatatlan barátnők voltak. Most olyanok voltak, mintha meg se történt volna az az egy, vagy talán két év eltávolodás.

Egy nap az udvaron ücsörögtem egy padon, mikor Jenny hirtelen mellém csapódott.

– Helló!

– Már találkoztunk ma.

– Igaz. Szép napunk van.

– Igen.

– És Erica is milyen szép, ugye?

– De ő nemcsak ma! – olyan váratlanul fakadt ez ki belőlem, nem volt időm meggondolni. Ezt még magamban sem mondtam ki soha, és most rém zavartan pillantottam rá, aztán meg csak lestem magam elé. De azt azért még láttam, milyen elégedett mosollyal nyugtázta a reakciómat.

Az aljas kis nőszemély tuti direkt nem szólalt meg, hagyott főni a saját levemben. Nem is bírtam sokáig ezt a kínos hallgatást:

– Csak furcsa, milyen hirtelen megváltozott.

– Ő?

– Miért, nem?

– Nem.

– Akkor én vak vagyok.

– Az ám! – nevetett fel Jenny. – De még mennyire!

– Most hülyéskedsz?

– Egyáltalán nem – komolyodott vissza. – Tényleg semmit sem változott. Ő mindig is ilyen volt!

– De hát... – hebegtem.

– Bizony, hogy vak vagy! – kacagott. Azzal felállt és faképnél hagyott.

Próbáltam értelmezni a dolgot, de nem sikerült. Felugrottam, és utána iramodtam. A karját elkapva fordítottam vissza:

– Én nem vagyok nő, hogy félszavakból is megértselek.

– Nem is engem kell!

– Nem beszélnél világosabban?

– Nem vagy te hülyegyerek, hagyj magadnak időt, aztán majd rájössz!

– De én most akarom tudni!

– Azt várod, hogy a szádba rágjam?

– Igen! Ilyen ostoba és vak vagyok, úgyhogy igen!

– Férfiak! – gúnyolódott inkább csak játékosan. – Ha el akarnak érnivalamit, még ezt is képesek beismerni.

– Mondjad már! – türelmetlenkedtem.

– Na jó! Lassan mondom, hogy megértsd: csak azért csatlakozott hozzátok, azért vette fel a stílusotokat, hogy a közeledben lehessen.

Elképedt arcomat látva mosolyogva homlokon pöckölt, aztán lelépett.

Egy teljes napig máson se bírt járni az agyam, de nem lettem okosabb. Másnap alig vártam, hogy Erica magára hagyja egy kicsit Jennyt, azonnal le is csaptam a lehetőségre:

– Hülyeség! Lehetetlen, amit mondtál. Női spekuláció!

– Ahogy gondolod – vontam meg a vállát, és elindult.

– Várj! Ülünk le! – nem ellenkezett. – Szerénytelenség, de tudom, hogy alapjában jó fej vagyok. Viszont Erica ebből semmit nem láthatott. Egy bunkó, mindent és mindenkit leszaró seggfej voltam.

– Az!

– Na, azért nem kell ilyen élénken helyeselni!

– De hát ez tény – nevetett.

– Oké. A lényeg: Erica sokkal okosabb annál, minthogy egy ekkora tahó után fusson.

– Ez is igaz.

– Tehát: hülyeségeket beszéltél tegnap.

– Sajnos a logikád nem tudja figyelembe venni a női intuíciót.

– Ezek szerint ez csak a megérzésed?

– Nem az enyémről van szó, te nehézfejű! – tört ki egyszerre ingerülten és elnézően. – Bár én is tisztában voltam veled, hogy jó arc lehetnél. Erica azonban azt is tudta, hogy egyszer elő is fog jönni belőled. Viszont addig is a közeledben akart lenni. Ezért játszottam el, hogy ugyanolyan bolond, mint ti.

Tátva maradt a szám.

– Ezt nem bírom elhinni...

– Nézz már rá! – mutatott a többi lány között pörgő Ericára. – Úgy néz ki, mint akinek természetellenes ez a stílus?

– Nem... – motyogtam.

Mivel kezdtem neki hinni, egyre sebesebben kezdett dobogni a szívem. Ezzel be is láttam, hogy bármennyire is játszottam az agyam, Erica sosem volt közömbös számomra. Csak néztem magam elé, mikor Jenny indulása előtt jött a menetrendszerű homlokon pöckölés. Teljesen jogosan. Igazából egy nagykalapácsot is megérdemeltem volna.

Azt inkább nem mesélem el, mennyit szerencsétlenkedtem, bénáztam, mire végre összejöttünk Ericával. Lényeg, hogy sikerült, és olyan mérhetetlenül boldog voltam, hogy az addig rám telepedő képzelt gondok teljesen súlytalanná váltak. Egy darabig korholtam is magam,

hogy éveket pocskéltam a világfájdalmamra, pedig már akkor is élhettem volna ilyen felszabadultan. Aztán végül csak rálegyintettem: inkább örülök annak, hogy kitaláltam abból a sötétségből.

Érdekes módon arról az éjszakáról soha nem beszéltünk. Valahogy mintha tudtuk volna, ugyanazokkal a gondolatokkal és érzésekkel jöttünk ki mindketten belőle. Mindössze ennyit kérdeztem tőle egyszer:

- Hogy mehettél bele egy ilyen játékba?
- Legalább csináltunk végre valamit!

Ennél érthetőbb és nyomósabb érvet nem is hozhatott volna fel. Aztán még hozzátette:

- Meg így igazán megismerhettelek.
- Hm... Ezek szerint átmentem a vizsgán.
- Ezzel túl is tárgyaltuk a dolgot.

Egy nap Ericával kézen fogva sétálgattunk céltalanul, és egy játszótérre tévedtünk. Ott lébecolt a banda, megszállva egy mászókát és a környékét.

Tétován megálltam. Rájuk néztem. Észrevettek, de közönyös tekintetük egy pillanatra sem változott meg. Így hát lelkiismeret-furdalás nélkül indultam tovább.

- Utálsz minket? – kiáltott rám Ron.

Mosolyogva fordultam vissza:

- Nem.

Úgy éreztem, ha most ennyiben hagyom, nem hisznek nekem. Bár nem nagyon foglalkoztatott a véleményük, mégis azt akartam, hogy tudják. Határozottan tettem egy lépést feljűk, de Erica kezem finom megrántásával megállított. Nyugtalan tekintettel fürkészte arcomat. Láthatóan attól tartott, ha beszélek velük, visszaeshetek ebbe az életformába. Egyszerre volt jóleső és mulatságos az aggodása, s ettől még szélesebbre húzódott a szám széle. Ebből azonnal megértette, hogy alaptalan a féelme, kezünk lendítésével jelezte, mehetünk.

– Sziasztok – üdvözöltem őket odaérve. – Egyáltalán nem haragszom rátok.

- Elhittük, ezért nem kellett volna idejönnöd – szólta Chris cinikusan.
- Azóta nem is beszéltél velünk... – adott hangot kételkedésének Ron.

– Én?! – nevettem el magam. – Hisz' ti nem beszéltek senkivel!

Nem reagáltak, persze mi mászt vártam.

– Na jó, végül is mindegy! Azt azonban mindenképp el akartam mondani: nemhogy nem haragszom, kifejezetten hálás vagyok nektek ezért a játékért. Megtanultam értékelni az életet.

– És ettől jobb lett a világ? – kérdezte Mark nem kis gúnnyal.

– Nem, a világ ugyanolyan szar maradt, de én lényegesen jobban érzem magam benne.

– Önámítás. Néhány hete még te is tudtad.

– Nem. A világ attól szar, hogy azzá tettük, tesszük. Az élet és a természet önmagában szép. És örülök, hogy ezt látom, érzem, átélem.

– És ettől változik valami?

– Ki tudja? Ha mindenki így gondolná, már jobb lehetne. Később lehet, megpróbálok tenni is ezért valamit. Egyelőre megelégszem azzal, hogy megmutatom, lehet élvezni. Ami biztos, többet nem fogok begubózni, hátat fordítani, halált várva káromni. Ez az, amit nagyon köszönök nektek.

– Ezek szerint megbántad a velünk töltött időt?

– Nem, csak azt bánom, amit csináltunk. Azaz, amit nem. Pontosabban, hogy semmit. Bár azt sem kéne sajnálnom, mert talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy ilyen katartikus élménnyel nyílt ki a szemem. Lehet, aki nem ment ilyenén keresztül, nem tud ennyire önfeledten örülni, mint én.

Szinte részvétellel figyelték lelkesedésemet.

– Lehet, rosszul emlékszem, de úgy rémlik, aznap kitűnően szórakoztatok. Tévednék?

– Az tényleg jó poén volt – vihogtak.

– Lelkesek és kreatívak voltatok, és nagyon élveztétek. Hogy tudtatok egy csapásra visszasavanyodni?

– Kicsit mulattunk. Nem a világot váltottuk meg – vonogatták a vállukat.

– Pedig azt hittem, megmozdult bennetek valami. Na mindegy... Tudjátok mit? Játsszátok el ezt a halál-show-t mindegyikötökkel!

Nevetve sarkon fordultam, intettem, és Ericával egymást átkarolva, vidáman hagytuk faképnél őket.